

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI PREKRŠAJNI SUD U ZAGREBU
Zagreb, Avenija Dubrovnik 8

PRIJEMNI ŠTAMPILJ REPUBLIKA HRVATSKA 376 HAKOM		
Primljeno: 14.12.2022., 09:32:48 n		
Klasifikacijska oznaka:	Ustrojstvena jedinica:	
344-08/19-06/04	376-08/ZG	
Uredbeni broj:	Prilozi	Vrijednost:
434-22-28	0	

d3177637

Poslovni broj: 50. Pp- 13927/2022

U IME REPUBLIKE HRVATSKE
PRESUDA

Općinski prekršajni sud u Zagrebu, po sutkinji Zrinjki Matijević, uz sudjelovanje Ivane Pavić kao zapisničarke, u prekršajnom predmetu protiv okrivljene pravne osobe Hrvatski Telekom d.d., zastupane po braniteljima odvjetnicima u Zagrebu, zbog prekršaja iz čl.118.st.1.toč.3. Zakona o elektroničkim komunikacijama (NN 73/2008, 90/2011, 133/2012, 80/2013, 71/2014, 72/2017), povodom optužnog prijedloga Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti (HAKOM), klasa: 344-08/19-06/04, urbroj: 376-08-19-3 od 01.10.2019. godine i nadopune optužnog prijedloga klasa: 344-08/19-06/04 urbroj: 376-08-20-6 od 15.01.2020. godine, nakon provedene glavne rasprave održane dana 15. studenog 2022. godine, dana 21. studenog 2022.godine, javno je objavio i

presudio je

I.

Okrivljena pravna osoba: Hrvatski Telekom d.d., OIB 81793146560, sa sjedištem u Zagrebu, Radnička cesta 21,

kriva je

što je kao pravna osoba u Zagrebu, Radnička cesta 21, povrijedila regulatorne obveze koje su joj određene kao operatoru sa značajnom tržišnom snagom na tržištu veleprodajnog završavanja poziva u vlastitoj javnoj telefonskoj mreži koja se pruža na fiksnoj lokaciji na način da u roku od 75 dana od zaprimanja zahtjeva 24. rujna 2018. godine, odnosno do dana 08. prosinca 2018. godine niti naknadno, nije omogućila podnositelju zahtjeva – operatoru F d.o.o. iz R

traženu uspostavu međupovezivanja (IC) sa centralom Hrvatskog Telekoma d.d. u Zagrebu, od lokacije u ulici Kruge : do lokacije u Zagrebu, Selska cesta , odnosno nije omogućila spajanje na optičke niti tvrtke O d.o.o. iz Z

koje je tvrtka F

ugovorom iznajmila od tvrtke O koja posjeduje dozvolu za davanje u najam optičkih vodova, izdanu od strane Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, odnosno navedeno međupovezivanje uvjetovala je zahtjevima koje nisu u njenoj nadležnosti i to traženjem od tvrtke F

podatke o predmetnom kabeu – poziciji niti unutar predmetnog kabla, podatke o trasi kojom prolazi isti, obzirom da predmetni kabel, odnosno optičke niti nisu u vlasništvu navedene tvrtke, već su u vlasništvu tvrtke O

te bi time tvrtka F Hrvatskom Telekomu d.d. dala podatak o tome s kim ima sklopljeni ugovor o najmu, a što predstavlja poslovnu tajnu reguliranu ugovornim

odnosom između O

i Z

a sve u cilju prisile F da u sklopu usluge međupovezivanja od Hrvatskog Telekom d.d. kupi i uslugu najma kapaciteta za povezivanje, što je u konačnici imalo za posljedicu raskid ugovora između F sa tvrtkom O i zaključenje ugovora F sa Hrvatskim Telekomom d.d. a što je utvrđeno temeljem zaprimljenog zahtjeva tvrtke O u Hrvatskoj regulatornoj agenciji za mrežne djelatnosti 17.listopada 2018. godine, povodom kojeg je proveden inspekcijski nadzor od strane inspektora elektroničkih komunikacija Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, koji je okončan rješenjem od 04. veljače 2019. godine,

dakle, što je kao pravna osoba u svojstvu operatora sa značajnom tržišnom snagom na tržištu veleprodajnog završavanja poziva u vlastitoj javnoj telefonskoj mreži koja se pruža na fiksnoj lokaciji, svojim neopravdanim zahtjevima za dostavom podataka od tvrtke F koji nisu nužni za izradu tehničkog rješenja, odnosno utvrđivanja tehničkih uvjeta međupovezivanja, niti je njihovo traženje bilo dopušteno temeljem čl.3. i 1.3. Standardne ponude Hrvatskog Telekom d.d. i članka 2.3. Ponude za kolokacijske usluge Hrvatskog Telekom d.d. kao sastavnog dijela predmetne Standardne ponude, onemogućila prethodno navedenu traženu uslugu međupovezivanja, jer u gore navedenom roku, a niti naknadno nije omogućila istu, čime je prekršila regulatorne obveze pristupa, nediskriminacije i transparentnosti koje su joj na tržištu veleprodajnog završavanja poziva u vlastitoj javnoj telefonskoj mreži koja se pruža na fiksnoj lokaciji određene temeljem čl.58., čl.59. i čl.61. Zakona o elektroničkim komunikacijama, Odlukom HAKOM-a od 30.03.2015. kojom Odlukom joj je temeljem čl.112.st.1.toč.8. ZEK-a određeno da u budućim zahtjevima za pristup mreži, uskladi svoje postupanje s regulatornim obvezama pristupa, nediskriminacije i transparentnosti, a što Hrvatski Telekom d.d. nije učinio,

čime je počinila prekršaj iz čl. 118.st.1.toč.3. Zakona o elektroničkim komunikacijama (NN 73/2008, 90/2011, 133/2012, 80/2013, 71/2014, 72/2017),

pa se temeljem citiranih propisa izriče

NOVČANA KAZNA u iznosu od 45.046,615,00 kuna (slovima: četrdesetpetmilijunačetrdesetšestisućaišestopetnaest kuna) / 5.978.713,25 eura (petmilijunadevetstosedamdesetosamtisućasedamtotrinaesteuraidvadesetpetcenti) što iznosi % vrijednosti ukupnoga godišnjeg bruto prihoda od obavljanja djelatnosti elektroničkih komunikacijskih mreža i usluga ostvarenog u godini koji iznosi kuna.

Temeljem čl. 33. st. 11. Prekršajnog zakona okr. pravna osoba obvezna je platiti novčanu kaznu u korist Državnog proračuna na račun naveden u priloženim predlošcima uplatnica u roku od 30 dana od pravomoćnosti ove presude, a u protivnom postupit će se prema odredbi čl. 34. Prekršajnog zakona.

Temeljem čl. 152. st. 3. Prekršajnog zakona ukoliko okr. pravna osoba u navedenom roku plati 2/3 izrečene novčane kazne u korist Državnog proračuna na račun naveden u priloženom predlošku uplatnice smatrat će se da je novčana kazna u cijelosti plaćena.

II.)

Temeljem čl. 139. st. 3. u vezi s čl. 138. st. 2. toč. 3 Prekršajnog zakona, okr. pravna osoba obvezna je naknaditi troškove prekršajnog postupka u paušalnom iznosu od 1.100,00 kuna (slovima: tisućustokuna), u korist Državnog proračuna, na račun naveden u priloženim predlošcima uplatnica u roku od 30 dana od

pravomoćnosti ove presude, a u protivnom troškovi će se naplatiti prisilno, temeljem čl. 152. st. 4. i st. 11. Prekršajnog zakona.

Obrazloženje

1. Hrvatska regulatorna agencija za mrežne djelatnosti (HAKOM) podnijela je optužni prijedlog klasa: 344-08/19-06/04, urbroj: 376-08-19-03 dana 01.10.2019. godine i nadopunu optužnog prijedloga klasa: 344-08/19-06/04, urbroj: 376-08-20-6 od 15.01.2020. godine, protiv okrivljene pravne osobe, radi djela prekršaja činjenično i pravno opisanog u izreci ove presude.

2. Povodom žalbe okrivljenika, Visoki prekršajni sud RH je rješenjem Ppž-6973/2022 od 08. srpnja 2022. godine prihvatio žalbu okrivljene pravne osobe te je ukinuo pobijanu presudu i predmet dostavio ovom sudu na ponovni suđenje.

3. U ponovljenom postupku okrivljena pravna osoba je dopunila pisanu obranu od 09. lipnja 2020. godine pojašnjavajući i dodatno obrazlažući činjenično stanje te dopunjujući dokazne prijedloge. Napomenuo je da ostaje u cijelosti kod svih navoda koje je dao u dosadašnjem tijeku prekršajnog postupka. Ukazao je sudu na odluku Visokog prekršajnog suda RH u kojoj osim konkretne upute koje procesne povrede je potrebno ispraviti u ponovljenom postupku, dao je i uputu da je potrebno uzeti u obzir i sve druge žalbene navode okrivljenika i potom donijeti zakonitu odluku. Navodi da prvostupanjski sud ne može samo bezrezervno preuzimati stavove ovlaštenog tužitelja jer na navedeni način donosi nezakonite odluke. Smatra da se u ponovljenom postupku nužno mora saslušati jer su jedini bili u neposrednom kontaktu i komunikaciji kada se navodni prekršaj odvio. Ni okr. ni ovlašteni tužitelj ni sud ne znaju kako je izgledala ta komunikacija, jesu li se čuli i telefonski ili vidjeli uživo, neposredno prije, poslije ili tijekom mail korespondencije koja navodno predstavlja prekršajno djelo. Bez njihovog saslušanja ne mogu se utvrditi bitne činjenične okolnosti ovog slučaja. Ako ovlašteni tužitelj smatra da je mail korespondencija bila protivna ZEK-u, možda je u telefonskoj komunikaciji dodatno elaborirao stavke Standardne ponude te posljedično otklonio navodne posljedice prijašnje mail korespondencije. Možda je učinio nešto što je otegotno za okrivljenika. U ovom trenutku nitko od sudionika u ovom postupku, okrivljenika, suda ne zna ove iznimno bitne informacije. Nije mu shvatljivo zašto je sud već dva puta odbio ove dokazne prijedloge, a s obzirom na trenutnu procesnu situaciju, okrivljenik smatra da je isto zaista potrebno. Nadalje, smatra bitnim saslušati i ostale predložene svjedoke, međutim ostavlja na sudu da procjeni hoće li isto biti potrebno, nakon saslušanja

Tijekom dva prvostupanjska postupka, očito je nastala konfuzna situacija oko tumačenja sporne situacije, s obzirom da su ovlašteni tužitelj i inspektor mijenjali svoje viđenje cjelokupnog problema te svako malo iznosili nove činjenične okolnosti koje su u značajnoj mjeri mijenjale pravnu situaciju. Smatra potrebnim da neutralni stručnjak – sudski vještak provede telekomunikacijsko vještačenje kako bi se utvrdile bitne činjenične okolnosti za ovaj slučaj, konkretno jesu li pitanja okrivljenikovog radnika bila nedopuštena. Kao dodatan argument, okrivljenik je dostavio mišljenje prof. dr.sc. profesora specijaliziranog za telekomunikacije na Fakultetu elektrotehnike i računarstva u Zagrebu. U bitnome, prof. iznosi sljedeće stavove koji se poklapaju sa stavovima okrivljenika koje je iznosio tijekom postupka.

"Dakle, ako neki operator korisnik zatraži od HT-a uslugu međupovezivanja i pri tome mora položiti vlastiti kabel na trasi koja povezuje lokaciju operatora korisnika s lokacijom HT-a, tada je potrebno utvrditi kakva je raspoloživost slobodnog prostora u

kabelskoj kanalizaciji na toj trasi. To dodatno pokazuje kako HT mora raspolagati podacima o raspoloživosti slobodnog prostora u kabelskoj kanalizaciji te o svim kabelima u vlastitoj kabelskoj infrastrukturi, kako bi prilikom izrade tehničkog rješenja za realizaciju usluge međupovezivanja mogao navesti relevantne podatke o kabelu pomoću kojeg se usluga međupovezivanja realizira."

"U konačnici, temeljem svih navedenih dokumenata koji su relevantni za fizičku realizaciju međupovezivanja operatora korisnika i HT-a, zaključuje da ako neki operator korisnik zatraži uslugu međupovezivanja s HT-om načelom udaljene kolokacije, tada je dužan HT-u dostaviti oznaku kabela i pozicije optičkih niti unutar kabela koje želi koristiti za realizaciju međupovezivanja. Bez tog podatka HT nije u mogućnosti izvesti spajanje prijenosnog kabela koji se proteže od lokacije operatora korisnika pa sve do lokacije HT-a, tj. do kabelskog zdenca u neposrednoj blizini točke razgraničenja, što je u ovom slučaju optički razdjelnik na lokaciji HT-a".

"Da podaci o optičkom kabelu, točnije njegova oznaka i pozicije optičkih niti koje se koriste za realizaciju usluge međupovezivanja u smislu "Standardne ponude" i "Ponude za kolokacijske usluge" neophodno su potrebni HT-u kako bi bio u mogućnosti fizički realizirati međupovezivanje. Bez poznavanja tog podatka nemoguće je kvalitetno realizirati povezivanje kabela operatora korisnika na točku razgraničenja tj. ODF, a imajući u vidu situaciju u kabelskom zdencu u blizini objekta HT-a u kojem se ODF nalazi. Bilo kakav pristup metodom pokušaja da se među brojnim kabelima u zdencu pronađe kabel operatora korisnika koji je zatražio uslugu međupovezivanja predstavlja neozbiljnu praksu koju ne treba niti komentirati jer je neozbiljna i neprofesionalna. Isto vrijedi i za pronalaženje odgovarajućih optičkih niti u kabelu".

"Također, sukladno dokumentu HAKOM-a, "Pravilnik o EKI-u", vlasnici i/ili upravitelji kabela moraju označiti svoje kabele u svakom kabelskom zdencu (čl.8.st.1. Pravilnika o EKI-u). Također svaki kabel mora imati oznaku koja sadržava podatak o tipu kabela, vlasniku i/ili upravitelju kabela i oznaku (ime) kabela koju mu dodjeljuje vlasnik i/ili upravitelj, i pod kojom oznakom se vode svi podaci o tom kabelu u tehničkoj dokumentaciji (čl.8.st.2. Pravilnika o EKI-u). Svi navedeni tehnički podaci koji se odnose na ugovorno regulirani kabel važni su za realizaciju usluge međupovezivanja, s time da je operator korisnik dužan pored podatka o oznaci prijenosnog kabela dostaviti HT-u i pozicije optičkih niti unutar kabela namijenjene za realizaciju međupovezivanja na fizičkoj razini".

Dakle, jedan od najvećih stručnjaka za telekomunikacije na području RH, koji nema interesa vezanog uz ishod ovog prekršajnog postupka, potvrdio je navode koje okrivljenik konstantno ponavlja tijekom svoje obrane.

Optužni prijedlog je nedorečena, subjektivna i nevjerodostojna konstrukcija ovlaštenog tužitelja koji nije niti jednim provedenim dokazom uspio imalo potvrditi svoje hipoteze. Pitanja koja je postavio okrivljenik su bila legitimna te samim time okrivljenik nije mogao počinuti prekršaj koji mu se stavlja na teret. Ako naslovni sud smatra da navodi iz pravnog izvora koji je dostavio okrivljenik nisu dostatni, onda je s obzirom na iste, sada (ako već ne i prije) kristalno jasno da se u ovom prekršajnom postupku mora provesti vještačenje po vještaku telekomunikacijske struke jer u spisu sada prileži mišljenje stručnjaka za ova pitanja koji tvrdi da je okrivljenik morao postaviti sporna pitanja jer bez njih ne može uspostaviti uslugu.

Ne postoji drugi način kako bi se ovo pitanje moglo razjasniti. S obzirom na dostavljeno mišljenje, ako naslovni sud ponovno odbije provesti vještačenje, grubo će biti povrijeđena ustavna prava okrivljenika na obranu, pravično suđenje i jednakost oružja.

Nadalje, a s obzirom da se prof. na isto poziva, kao i s obzirom na činjenicu da se u prethodnom prvostupanjskom postupku okrivljenik pozivao na isti, a naslovni sud te navode uopće nije uzimao u obzir, opreza radi, okrivljenik prilaže ovoj dopuni i Pravilnik o načinu i uvjetima pristupa i zajedničkog korištenja elektroničke komunikacijske infrastrukture i druge povezane opreme koji je relevantan za pravilno odlučivanje u ovom postupku.

Na optužbu tužitelja da je okrivljenik prekršio regulatornu obvezu pristupa, nediskriminacije i transparentnosti, precizirajući da su joj te obveze određene odlukom ovlaštenog tužitelja od 30.03.2015. godine, obrana ukazuje da tužitelj nije dostavio dostatnu dokumentaciju za utvrđivanje prekršajnog djela. Naime, Odlukom ovlaštenog tužitelja od 30.03.2015. godine u relevantnom dijelu odlučeno je:

III. "Trgovačkom društvu Hrvatski Telekom d.d. određuju se sljedeće regulatorne obveze: obveza pristupa i korištenja posebnih dijelova mreže, obveza nediskriminacije, obveza transparentnosti, obveza nadzora cijena i vođenja troškovnog računovodstva i obveza računovodstvenog razdvajanja...."

IV. Način, uvjeti i rokovi provođenja regulatornih obveza iz točke III ove odluke propisani su dokumentom Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti "Analiza tržišta veleprodajnog završavanja poziva u vlastitoj javnoj telefonskoj mreži koja se pruža na fiksnoj lokaciji".

Ovlašteni tužitelj nije kao dokazni prijedlog uopće dostavio Analizu tržišta veleprodajnog završavanja poziva u vlastitoj javnoj telefonskoj mreži koja se pruža na fiksnoj lokaciji pa se ne može tvrditi da je okrivljenik postupio protivno odlukama ovlaštenog tužitelja kada u relevantnoj odluci izričito piše da su svi detalji vezani uz regulatorne obveze pristupa nediskriminacije i transparentnosti – način, uvjeti i rokovi provođenja propisani dokumentom koji prvostupanjski sud nema na raspolaganju.

Sukladno navedenom, naslovni sud nema na raspolaganju dokazne prijedloge potrebne za osuđivanje okrivljenika za prekršaj koji mu se stavlja na teret te je već odavno trebao donijeti oslobađajuću presudu.

Smatra potrebnim saslušati i na okolnost njihovog poznanstva i kako bi se utvrdilo je li postupao nepristrano prilikom inspekcijskog nadzora.

Unatoč generičnoj rečenici koju je naslovni sud ponavljao u svojim pobijanim odlukama, da je iskaz bio vjerodostojan i uvjerljiv, svim osobama prisutnim tijekom iskaza jasno je da to nije istina. je mijenjao svoj iskaz, bio u cijelosti nesiguran i neupoznat s materijom te je potvrdio činjenice zbog kojih, ako su istinite, uopće nije smio pokretati inspekcijski postupak, a kamoli prekršajni s ovolikom novčanom kaznom. S obzirom na navedeno, apsolutno postoji sumnja da je g. postupao nepristrano zbog činjenice da je prijavu napravio

koji je, potencijalno, koristio svoj autoritet proizašao iz prethodnih javnih funkcija u svojem poduzetničkom djelovanju te utjecao na na način da neznatan i zanemariv događaj percipira kao prekršaj koji za posljedicu ima najveću novčanu kaznu ikada izrečenu u RH. Ponovno sagledavajući činjenično stanje objektivno i logično, okrivljenik smatra da je potrebno saslušati navedene osobe kako bi sud mogao utvrditi jesu li počinjene određene povrede u postupanju. Kao dodatni dokaz da je inspektor potencijalno postupao pristrano, okrivljenik dostavlja na spis mail prepisku kojom je započet inspekcijski nadzor. u prvotnoj mail poruci

okrivljeniku od 18.10.2018. navodi da je pokrenuo inspekcijski nadzor na temelju zahtjeva F što nije istina, jer je nadzor pokrenut na temelju zahtjeva Uz sve proturječne, kao i očito neistinite navode koje je g.

iznosio tijekom prethodnih postupaka, ukazuje se da je cjelokupni postupak po ovom pravnom pitanju pokrenut na temelju netočnih navoda samog inspektora. Okrivljenik iznosi ove navode kao najbitnije za daljnje vođenje postupka, no umoljava naslovni sud da još jednom pročita obje žalbe koje je okrivljenik podnio na odluke naslovnog suda koje su naposljetku ukinute po predmetnim žalbama te da uzme u obzir navode iz istih (sukladno uputi višeg suda). Smatra da, ako naslovni sud jednako i objektivno sagleda argumentaciju jedne i druge strane da će doći do pravilnog zaključka i donijeti oslobađajuću odluku. S obzirom na sve navedeno, okrivljenik je predložio naslovnom sudu da donese presudu kojom ga se oslobađa od optužbe.

K tome treba uzeti u obzir da se u konkretnom slučaju radi o prekršajnoj odredbi kojom su predviđene izrazito visoke kazne za zakonom predviđene osobito teške povrede ZEK-a, iako bi se pojedine povrede stvarno i činjenično mogle kvalificirati i kao lakše povrede zakona za koje su propisane maksimalne novčane kazne, koje ne prelaze iznos od milijun kuna. Ovdje okrivljeniku je, kao operatoru sa značajnom tržišnom snagom, određen niz regulatornih obveza koje je isti dužan poštivati te se u situaciji u kojoj se i svaki najmanji propust kvalificira kao osobito teška povreda zakona, ovdje okrivljenik stavlja u nepovoljniji položaj jer mu se time onemogućava redovito poslovanje i posljedično nanosi šteta, budući da se navedene odredbe primjenjuju samo u odnosu na ovdje okrivljenika kao operatera sa značajnom tržišnom snagom te primjenu takve odredbe nije moguće preispitati i tumačiti u odnosu na druge operatere. U tom bi smislu primjena čl. 118. ZEK-a trebala biti iznimna i opravdana u pojedinom slučaju gdje bi to bilo razmjerno učinjenom prekršaju, a ne istu primjenjivati a priori kao represivno sredstvo.

U pisanoj obrani od 09. lipnja 2020. godine obrana je ukazivala da optužni prijedlog ne sadrži sve relevantne podatke za vođenje i meritorno odlučivanje u ovom postupku, a pogotovo da ovlašteni tužitelj nije pravilno i sukladno zakonu odredio zakonski naziv prekršaja. Nadalje, okrivljena pravna osoba smatra kako rješenje ovlaštenog tužitelja klasa: UP/I-344-07/18-01/70, urbroj: 376-10-19-14 od 04.02.2019. te presuda Visokog upravnog suda RH USLI-182/2019 od 04.04.2019. nisu relevantni za ovaj postupak, protiveći se da se predmetni dokazni prijedlozi izvode i uzimaju u obzir u predmetnom postupku, pozivajući se na odredbu čl. 82. st. 3. PZ-a i čl. 18. st. 2. Zakona o kaznenom postupku, a koja određuje da kad primjena kaznenog zakona ovisi o prethodnom pitanju o kojem je sud ili drugo državno tijelo, već donijelo odluku, takva odluka ne veže kazneni sud što se tiče ocjene je li počinjeno kazneno djelo. Sukladno navedenom, smatra kako se okr. treba omogućiti osporavati sve aspekte optužnog prijedloga pa tako i činjenična utvrđenja kao i s obzirom na veliku bitnost i iznimno visoke zapriječene kazne, pa smatra da je razvidno kako se u ovom postupku ne smiju koristiti pravni stavovi i utvrđenja drugih tijela i sudova. Stoga, okr. smatra da će se pravilno utvrđivanje činjenica, u najvećoj mjeri ostvariti tako da sud ne uzima u obzir gore navedene dokazne prijedloge, jer utvrđenja državnog tijela u upravnom postupku koje je ujedno ovlašteni tužitelj u ovom prekršajnom postupku ne bi smjele a priori imati utjecaja na odlučivanje naslovnog suda da se ne bi narušila pravičnost vođenja prekršajnog postupka. U svezi činjeničnog opisa navodno počinjenog prekršaja, smatra da je većina činjeničnog opisa prekršajnog djela konstrukcija ovlaštenog tužitelja koji pripisuje okr. određena ponašanja i određenu namjeru koja jednostavno nisu postojala. Radi jasnijeg prikaza iznesenog, okr. pravna osoba je citirala dijelove optužnog prijedloga kao i dvije poruke elektroničke pošte na kojima ovlašteni tužitelj temelji svoj optužni prijedlog. Okr. pravna osoba je osporavala da bi postojala ikakva namjera prisiliti F

da sklopi ugovor s okrivljenicom, a ne s

drugim operaterom, te na navedenu okolnost, tužitelj nije predložio nikakve dokaze. Nadalje, nije postojala nikakva namjera okr. pravne osobe da korisnik raskine ugovorni odnos s trgovačkim društvom O

Ovlašteni tužitelj stavlja na teret okr. providnost, koju radnici okr. (kao ni bilo tko drugi) jednostavno ne mogu, niti su mogli imati. Radnici okr. su po zaprimanju zahtjeva postavili pitanja za koja smatraju i za koja okr. i dalje smatra, da su relevantna za pružanje usluge koja je zatražena. Okr. pravna osoba nikako nije mogla predvidjeti da će F htjeti

nakon toga sklopiti ugovor s okr. Iz očitovanja predmetnog društva koje prileži spisu je razvidno da je društvo kontaktiralo veći broj teleoperatera i odlučilo se za sklapanje ugovora s okrivljenom pravnom osobom budući da su društvu uvjeti poslovne suradnje odgovarali. U trenutku slanja poruke elektroničke pošte na kojoj ovlašteni tužitelj temelji cijeli ovaj postupak zasigurno nije, niti je mogla postojati namjera da se F

dovede u situaciju u kojoj će sklopiti ugovor s okr., niti je društvo ikada dovedeno u tu situaciju. Nadalje, ovlašteni tužitelj navodi da je okr. pravna osoba zatražila podatak o tome s kime F ima sklopljeni ugovor o

najmu, a da taj podatak"predstavlja poslovnu tajnu reguliranu ugovornim odnosom između O i D " što je potpuno netočno i čime je

činjenični opis djela pogrešno prikazan od strane ovlaštenog tužitelja na štetu okr. Naime, informacija o tome s kime F ima sklopljeni ugovor

o naimu ne može predstavljati poslovnu tajnu između društva O i D Nadalje, D nije pravni subjekt, već se pretpostavlja da je

riječ o podružnici Z točnije kako je podružnica upisana u sudski registar Z

Sukladno odredbi čl.7.st.3. Zakona o trgovačkim društvima podružnice nisu pravne osobe te njihovim poslovanjem prava i obveze stječe društvo – osnivač. Dakle, ne može postojati poslovna tajna između društva O i D

već potencijalno između društva O i Z

Nadalje, podatak o tome s kime F ima sklopljen ugovor o najmu nikako ne može predstavljati poslovnu tajnu između druga dva pravna subjekta. Iz samog ugovora o najmu koji prileži spisu proizlazi da njime nije ugovorena klauzula kojom bi strane morale čuvati kao tajnu sadržaj tog ugovora. Ujedno, ovlašteni tužitelj jednostavno uzima kao dokazanu činjenicu koju je direktor društva O

iznio u svojoj prijavi i daljnjoj komunikaciji s ovlaštenim tužiteljem – da je podatak o tome s kime je društvo O poslovna tajna. Ovlašteni tužitelj nije provjeravao postoji li uopće ikakav ugovor između društva O

i Z, a kamoli bi li sama činjenica postojanja takvog ugovornog odnosa predstavljala poslovnu tajnu. Uz to, iz obrazloženja optužnog prijedloga proizlazi da je tužitelj na isti način iz zahtjeva društva O

zaključio da je okr. nekome nešto uvjetovao, i to sve u cilju prisile da taj netko zaključi ugovor s HT-om i raskine ugovor s trećim? Takvo obrazloženje optužnog akta okr. smatra paušalnim, a stav inspektora nije potkrijepljen ikakvim dokazom.. Nadalje, obrana iznosi kako je u više aspekata izreka optužnog prijedloga netočna i opis iz iste ne odgovara nespornom činjeničnom stanju, a u drugim aspektima ovlašteni tužitelj nije proveo, ni predložio adekvatne dokaze kako bi utvrdio radi li se o činjenično točnim tvrdnjama. Okr. pravna osoba je istaknula da izreka presude stječe svojstvo pravomoćnosti te da se uz pravomoćnu sudsku odluku veže neoboriva predmnijeva da je ono što je navedeno u izreci pravomoćne sudske odluke istinito. U predmetnom slučaju, a kako je okr. u ovoj točki ukazao, opis navodno počinjenog prekršaja ne odgovara činjeničnom stanju i potencijalna presuda kojom bi se prihvatio činjenični

opis djela kako ga je utvrdio ovlašteni tužitelj ne može steći svojstvo pravomoćnosti jer je velika većina činjenica navedenih u optužnom prijedlogu potencijalnoj izreci presude jednostavno netočna. Nastavno na prethodno navedeno, pogrešno i nepotpuno utvrđeno činjenično stanje, odnosno da iako ovlašteni tužitelj smatra da podatke koje je okr. tražilo od F

nisu bili potrebni radi izrade tehničkog rješenja, odnosno utvrđivanja tehničkih uvjeta međupovezivanja te da njihovo traženje nije bilo dopušteno temeljem čl.3. i 1.3. Standardne ponude okrivljenika i čl.2.3. Ponude za kolokacijske usluge okrivljenika, kao sastavnog dijela predmetne Standardne ponude, okrivljenik je istaknuo da je isti upitom o poziciji niti unutar kabela, postupao upravo sukladno Standardnoj ponudi i čl. 2.3. Ponude za kolokacijske usluge kojim je, između ostalog, određeno da "Postupak preuzimanja i predaje kolokacije obuhvaća :" u alineji 4. na str. 6 "ugovorno reguliran, uvučeni i položeni prijenosni kabel te spojeni unutarnji prijenosni kabel iz pravca kolokacije s vanjskim prijenosnim kabelom prema lokaciji Operatora Korisnika". Okrivljenik je stoga zatražio podatak kojom infrastrukturom kabel prolazi radi provjere prolazi li predmetni kabel O

infrastrukturom za koju okrivljenik ima potvrdu o pravu puta, odnosno je li kabel nezakonito uvučen u njegovu infrastrukturu slijedom čega ne bi zadovoljio uvjete specificirane za pružanje usluge kolokacije. U tom smislu upit o pravnoj osnovi korištenja elektroničke komunikacijske infrastrukture ne predstavlja nedozvoljen upit, a posebice uzevši u obzir odredbu čl.30.st.2. Zakona o elektroničkim komunikacijama prema kojoj se pravo korištenja infrastrukturnog operatora ostvaruje temeljem sklopljenog ugovora s infrastrukturnim operatorom. Dakle, iako okrivljenik na području ispred lokacije Kruge ima potvrdu o pravu puta koju plaća i na tom dijelu trase je okrivljenik infrastrukturni operator, ovlašteni tužitelj očito smatra da je okrivljenik trebao realizirati uslugu međupovezivanja za F

preko kabela O, unatoč činjenici da se radi o kablju koji je nezakonito uvučen u kabelsku kanalizaciju okrivljenika i koji O nije ugovorno regulirao s okrivljenikom. Osim toga, a suprotno stavu ovlaštenog tužitelja, iz prethodno navedene odredbe čl.2.3. Ponude za kolokacijske usluge proizlazi da je okrivljeniku nužno potrebna informacija o rasporedu niti u kablju kako bi se ostvario spoj između operatera korisnika i okrivljenika, jer bez istog nije moguće napraviti tehničko rješenje odnosno realizirati predmetnu uslugu. Dakle, činjenica je da se radi o podacima koji su okrivljeniku bili potrebni, iste je imao pravo zahtijevati, te mu sigurno cilj nije bio doći do podataka koji predstavljaju nečiju poslovnu tajnu (čak i da se zaista radi o poslovnoj tajni) i nekoga prisiljavati da s njime uđe u ugovorni odnos. Na isti način, na koji tužitelj nagađa da je to bio cilj okrivljenika, okrivljenik može nagađati da je stvari razlog zbog kojih O

nije htio dostaviti podatke o svom kablju, upravo okolnost da u to vrijeme nije imao riješene odnose oko elektrokomunikacijske infrastrukture s obzirom da je O manji dio trasa imao ugovorno reguliran s okrivljenikom, a za veći dio nije plaćao zakup okrivljeniku. No, takva nagađanja bilo ovlaštenog tužitelja bilo okrivljenika ne mogu biti predmetom prekršajnog postupka, a kamoli osnovom za terećenje okrivljenika za navodno počinjeni prekršaj. Ovlašteni tužitelj je upravo svoja nedokaziva nagađanja podveo pod prekršaj koji stavlja okrivljeniku na teret, a okrivljenik smatra da se isto nikako ne može podvesti pod prekršajne odredbe (pa i da je i sam ovlašteni tužitelj siguran pod koje prekršajne odredbe podvodi sporni činjenični opis djela). Zaključno, logično je da okrivljenik mora imati pravo znati jesu li kablovi preko kojih će se pružati usluga zakonito postavljeni ili ne. S time da je bitno istaknuti da okrivljenik nikada nije uvjetovao pružanje usluge s dobivanjem ove informacije, kako ovlašteni tužitelj paušalno navodi. Isto tako ovlašteni

tužitelj navodi da okrivljenik nije imao pravo zahtijevati informaciju o tome je li kabel ugovorno reguliran, no ne daje nikakvu zakonsku osnovu ili podlogu temeljem koji je došao do ovog zaključka. Cjelokupni slučaj se svodi na mišljenje inspektora koji nije, primjerice u spornoj odluci ovlaštenog tužitelja navedenoj u točki AD 3 naveo nijednu konkretnu ili relevantnu zakonsku ili podzakonsku odredbu na kojima temelji svoja opažanja ili zaključke. Ovo predstavlja još jedan razlog zbog kojeg okrivljenik ne može biti krivim za počinjeni prekršaj. Nadalje, okrivljenik je osporavao počinjenje prekršaja, bez obzira o tome o kojem prekršaju se radi, budući da je isto nejasno iz postupanja ovlaštenog tužitelja pa tako i osporava da bi njegovo postupanje /nepostupanje predstavljalo kršenje regulatornih obveza pristupa, nediskriminacije i transparentnosti, koje su mu na tržištu veleprodajnog završavanja poziva u vlastitoj javnoj telefonskoj mreži koja se pruža na fiksnoj lokaciji određene temeljem čl.58., čl.59. i čl.61. ZEK-a, Odlukom HAKOM-a, klasa: UP/I-344-01/14-03/16, UR.BROJ: 376-11-15-12 od 30.03.2015. "a kojom Odlukom mu je temeljem čl.112. st.1.toč.8. ZEK-a određeno da u budućim zahtjevima za pristup mreži, uskladi svoje postupanje s regulatornim obvezama pristupa, nediskriminacije i transparentnosti." Naime, prema okr. dostupnoj dokumentaciji pa i iz Odluke ovlaštenog tužitelja: klasa: UP/I-344-01/14-03/14, urbroj: 376-11-15-12 od 30.03.2015. nije vidljivo da bi ijednom točkom navedene Odluke, okrivljeniku bilo određeno postupanje/nepostupanje koje bi okrivljenik prekršio prema od opisanom činjeničnom stanju ovlaštenog tužitelja. Dapače, cjelokupnim iščitavanjem Odluke, kao i Analize tržišta veleprodajnog završavanja poziva u vlastitoj javnoj telefonskoj mreži koja se pruža na fiksnoj lokaciji, nije razvidno točno na koji način je okrivljenik postupio suprotno navedenim obvezama iz navedenih dokumenata. Ujedno, koliko je poznato okrivljeniku, Analiza tržišta veleprodajnog završavanja poziva u vlastitoj javnoj telefonskoj mreži koja se pruža na fiksnoj lokaciji nije dostavljena naslovnom sudu te pogotovo iz tog aspekta, ovlašteni tužitelj nije dokazao da je okrivljenik kriv za počinjeni prekršaj. Bez obzira na isto, odredbom toč. IV. Odluke je određeno da su "način, uvjeti i rokovi provođenja regulatornih obveza iz toč.II. ove odluke propisani dokumentom Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti" Analiza tržišta veleprodajnog završavanja poziva u vlastitoj javnoj telefonskoj mreži koja se pruža na fiksnoj lokaciji".

Predmetni dokument je jasno razgraničen na regulatorne obveze koje se propisuju za teleoperatore, na moguće prepreke razvoju tržišnog natjecanja te na druga utvrđenja ovlaštenog tužitelja. Ovlašteni tužitelj se i u dokaznim prijedlozima očituje samo na neobvezni dio predmetne Analize tržišta ali ne obrazlaže na koji način su točno povrijeđene regulatorne obveze od strane okrivljenika, niti zašto je prekršio obveze pristupa i nediskriminacije i transparentnosti, budući da se radi o trima odvojeno obrazloženim obvezama. U ovom slučaju se nikako ne može reći da je ovlašteni tužitelj uopće naveo, a kamoli dokazao na koji se pojedini način postupanje /nepostupanje okrivljenika može podvesti pod povredu svih navedenih regulatornih obveza. Dakle, čak i da je ovlašteni tužitelj dostavio na spis dokazne prijedloge koji su relevantni za dokazivanje da je prekršaj počinjen i dokazne prijedloge iz kojih se može zaključiti kakvo se postupanje uopće može predstavljati prekršajno djelo u ovom slučaju, okrivljenik smatra da iz izreke optužnog prijedloga ne može proizaći da je okrivljenik kriv za počinjeni prekršaj te je ista nedovoljno određena da bi naslovni sud mogao donijeti osuđujuću presudu. Samim time, nije moguće da bi okrivljenik prekršio regulatornu obvezu pristupa, nediskriminacije i transparentnosti, koje su joj na tržištu veleprodajnog završavanja poziva u vlastitoj javnoj telefonskoj mreži koja se pruža na fiksnoj lokaciji određene temeljem čl.58., čl.59. i čl.61. ZEK-a. Okrivljenik je u cijelosti

postupio sukladno toč.IV. Odluke kojom je navedeno da se način, uvjeti i rokovi provođenja regulatornih obveza iz toč.III. navedene odluke propisane dokumentom ovlaštenog tužitelja "Analiza tržišta veleprodajnog završavanja poziva u vlastitoj javnoj telefonskoj mreži koja se pruža na fiksnoj lokaciji", dok navodni prekršaj radi kojeg se vodi predmetni postupak ne predstavlja kršenje regulatorne obveze pristupa, nediskriminacije i transparentnosti, koji bi se mogao podvesti pod čl.118.st.1.toč.2. ZEK-a. S obzirom na činjenicu da okrivljenik nije počinio djelo koje mu se stavlja na teret, očito je da ne postoji krivnja čak niti u najblažem obliku nehaja za počinjenje djela. Odredbom iz čl.25. PZ-a jasno je propisano da je za prekršaj kriv počinitelj, koji je u vrijeme počinjenja prekršaja bio ubrojiv, koji je postupao iz nehaja, a bio je svjestan ili je bio dužan i mogao biti svjestan da je djelo zabranjeno ili je postupao s namjerom, ali samo kad je propisom o prekršaju (iznimno) propisana prekršajna odgovornost za taj oblik krivnje. Okrivljenik smatra da iz dikcije odredbe iz čl.118.st.1.toč.3. ZEK-a jasno proizlazi da se biće prekršaja može ostvariti isključivo sa namjerom te da nije moguće nehajno nepostupanje protiv odluke ovlaštenog tužitelja, osobito u slučaju kada se radi o pravnoj osobi. Odredbom iz čl.28. PZ-a jasno je propisano da počinitelj prekršaja postupa sa svjesnim nehajem kada je svjestan da može počiniti prekršaj, ali lakomisleno smatra da se to neće dogoditi ili da će to moći spriječiti, a s nesvjesnim nehajem počinitelj prekršaja postupa kada nije svjestan da može počiniti prekršaj iako je prema svojim osobnim svojstvima i okolnostima bio dužan i mogao biti svjestan te mogućnosti. Međutim tijekom postupka nije dokazano da bi okrivljenik postupao bilo sa svjesnim nehajem bilo s nesvjesnim nehajem. Okrivljeniku sigurno nije u interesu izlagati se novčanim kaznama poput ovdje zapriječene te isti ne može biti kažnjen zbog djela koje mu se ovdje stavlja na teret. Okrivljenik nikad nije pristao na počinjenje djela, odnosno ne postoji voljni element svjesnog nehaja, odnosno okrivljenik nikada nije pristao na nečinjenje, i učinio je sve da spriječi počinjenje prekršaja. S obzirom na sve navedeno, okrivljenik je predložio da naslovni sud donese presudu kojom ga se oslobađa od optužbe. Naposljetku, čak i kad naslovni sud ne bi odbacio optužni prijedlog ili oslobodio okrivljenika krivnje, okrivljenik smatra kako su se u ovom slučaju ispunile pretpostavke za oslobođenje od kazne propisane čl.38.st.2.toč.2. i 3. PZ-a. Naime, po priznanju samog društva O okrivljenik je svojim daljnjim postupanjem otklonio mogućnost nastanka štete predmetnom trgovačkom društvu. U spis je priložio izjavu društva O od 05.05.2020. Sukladno predmetnoj izjavi kao i opisanim okolnostima, okrivljenik smatra da su se ispunile pretpostavke za oslobođenje kazne. Specifičnost je slučaja da okrivljenik nije naknadio štetu već je, kako proizlazi iz izjave, otklonio uopće mogućnost nastanka štete što bi trebalo predstavljati dodatan razlog za oslobođenje od kazne, čak i kad sud ne bi uzeo sve prijašnje argumente okrivljenika u obzir.

4. Tužitelj se podneskom od 06.07.2020. godine dijelom osvrnuo na navod okr. kako je optužni prijedlog potrebno odbaciti iskazujući kako okr. pravna osoba paušalno navodeći razloge koji nisu od utjecaja te pogriješno ustraje u potrebi odbacivanja optužnog prijedloga. U odnosu na navod okr. koji se odnosi na plaćanje naknade za pravo puta, točnije "da je upravitelj općeg dobra ili vlasnik nekretnine obavezan infrastrukturnom operatoru omogućiti ostvarivanje prava puta, koji prekršaj se nikako ne može podvesti pod činjenični opis djela koji se okrivljeniku stavlja na teret, tužitelj je istaknuo da se navedeno okrivljeniku uopće ne stavlja na teret u ovom konkretnom slučaju, obzirom se radi o sasvim drugom pravnom pitanju, pa nije razumljiv navedeni navod u kontekstu ovog predmeta. U odnosu na presudu Visokog upravnog suda kao dokaz, tužitelj je istaknuo da upravo suprotno navodima okrivljenika, navedena

presuda predstavlja odlučan dokaz u smislu sudske prakse, prilikom odlučivanja u ovoj pravnoj stvari te ustraje kod svog prijedloga da se predmetni dokaz izvede uvidom – čitanjem na glavnoj raspravi. U prilog izvođenju predloženog dokaza upravo govori činjenica koju je i okrivljenik istaknuo, a to je velika bitnost i iznimno visoka kazna, pa je nužno izvođenje svih predloženih dokaza, pa tako i ovog, a u cilju pravilnog i potpunog utvrđenja činjeničnog stanja. Pri tome se okrivljenik pogriješno i paušalno u tom smislu poziva na Zakon o kaznenom postupku i bespredmetno obrazlaže, odnosno tumači njegove pojedine odredbe i dovodi ih u uzročno posljedičnu vezu sa postupovnim odredbama PZ-a u kontekstu prigovora na izvođenje navedenog dokaza. Također, nerazumljiv je navod okrivljenika da se okrivljeniku treba dati mogućnost osporavati sve aspekte optužnog prijedloga, pa tako i činjenična utvrđenja, obzirom je okrivljeniku ta mogućnost u cijelosti dana i on ju je u cijelosti iskoristio u svojoj pisanoj obrani. U odnosu na navod okr. "da je većina činjeničnog opisa prekršajnog djela konstrukcija ovlaštenog tužitelja te da će iznijeti relevantne dijelove optužnog prijedloga", nije jasno koji su to relevantni dijelovi optužnog prijedloga, odnosno da uopće postoje relevantni i shodno tome i irelevantni dijelovi te na koji način okrivljenik određuje te pojmovne razlike, obzirom da činjenični opis djela prekršaja čini jednu cjelinu, pa je u tom dijelu obrana skroz nerazumljiva. Nadalje, okrivljenik pogriješno navodi da se optužni prijedlog temelji na dvije poruke elektroničke pošte za prekršaj za koji je zapriječena kazna od više desetaka milijuna kuna te time relativizira cjelokupni postupak koji je prethodio podnošenju optužnog prijedloga i samu težinu djela prekršaja koji je okrivljenik svojim postupanjem ostvario, a to upravo na način kao što je navedeno u činjeničnom opisu djela prekršaja u optužnom prijedlogu. Dalje, tužitelj smatra bitnim se osvrnuti na navod okrivljenika da je tužitelj jednostrano uzeo kao dokaz činjenicu koju je direktor "O" iznio u svojoj prijavi i daljnjoj komunikaciji sa tužiteljem, pa onda suprotno tome da se prijava temelji na isključivo stavu inspektora tužitelja i da je kao takva paušalna, odnosno da je tužitelj činjenično konstruirao događaj koji se nije dogodio, a što je kontradiktorno sa vlastitim navodom okrivljenika da je tužitelj prijavu temeljio na jednostranoj izjavi direktora "O" dakle, ne na samovolji inspektora tužitelja koji je na temelju prijave direktora "O" koji je oštećen u ovom slučaju, proveo inspekcijski nadzor i utvrdio djelo prekršaja činjenično i pravno opisanog u optužnom prijedlogu. Nadalje, tužitelj smatra nužnim osvrnuti se i na potpuno pogriješne navode okrivljenika koji se odnose na problematiziranje oko D i njegovog statusa pravnog subjekta, točnije navoda okrivljenika da D nije pravni subjekt, pa da ne može postojati poslovna tajna između D i "O". Naime, iz spisa predmeta – rješenja inspektora razvignuto je da je O imala sklopljen ugovor sa trgovačkim društvom Z

o korištenju slobodnog prostora u distribucijskoj telekomunikacijskoj kanalizaciji (DTK) za položeni kabel na predmetnoj trasi te je ugovorno vezan čuvanjem poslovne tajne o navedenoj trasi. Shodno tome, problematiziranje oko toga je u cijelosti paušalno i bespredmetno te ukazuje na temeljno nepoznavanje predmetne materije. U odnosu na ostale navode pisane obrane, tužitelj iste smatra bespredmetnim te se na iste nije posebno očitovao, obzirom se u bitnome radi o paušalnom ponavljanju već iznesenih navoda u prethodnim točkama. Ovlašteni tužitelj smatra da se u konkretnom predmetu radi o počinjenju prekršaja iz čl.118.st.1.toč.3. Zakona o elektroničkim komunikacijama a koji prekršaj je okarakteriziran kao osobito teška povreda istoga jer se radi o grubom kršenju obveza koje su okrivljenima nametnute sa ciljem zaštite tržišnog natjecanja.

5. Obrana je u podnesku od 18.02.2022. godine naglasila neophodnim da sud utvrdi jesu li okr. nužno potrebne informacije o rasporedu niti u kabelu kako bi se ostvario spoj između operatora korisnika i okrivljenika, jer bez istog, nije moguće napraviti tehničko rješenje odnosno realizirati predmetnu uslugu. Budući da je neposredno sudjelovao pri obradi zahtjeva koji je predmet ovog postupka, iznimno je relevantan za utvrđivanje točnog i potpunog činjeničnog stanja, dok je više puta u razgovoru s I istome naglasio da F

nije dužna ugovoriti uslugu izravno s okrivljenikom, već da može izabrati i neke druge operatore. Stoga drže da je u konkretnoj situaciji jedina nepristrana strana sam podnositelj zahtjeva tj. direktor podnositelja koji je neposredno komunicirao s okrivljenikom jer jedini može iskazivati o postupanju okrivljenika kod spornog zahtjeva. Posebice u odnosu na navodnu prisilu koju je okrivljenik vršio prema njegovom društvu. Na navedeno upiru navodeći da se navedeni svjedoci moraju saslušati a sukladno uputi višeg suda. Nadalje, iskazuju kako su Standardna ponuda i Ponuda za kolokacijske usluge, pravni dokumenti ali se u ovom slučaju, ako ne o isključivo tehničkom pitanju, onda radi bar o tehničko-pravnom pitanju te bi svakako, s obzirom na suprotna tumačenja ovlaštenog tužitelja, svjedoka i okrivljene pravne osobe, bilo svrsishodno angažirati neutralnog stručnjaka koji bi dao tehničku podlogu vezanu uz sporna pitanja temeljem koje bi onda prvostupanjski sud bio bolje informiran o iznimno tehničkim detaljima i aspektima ovog postupka te samim time, bio u mogućnosti donijeti pravilno i zakonito tumačenje Ponude za kolokacijske usluge i nužnim svojstvima kablova koji se priključuju u mrežu okrivljene pravne osobe. Okrivljenik je ponovno ukazao naslovnom sudu na tumačenje samog suda kako bi pristranost svjedoka potencijalno predstavljala problem kod dolaska do pravilnih zaključaka, pa kao jedan od boljih načina kako bi se riješio navedeni problem vide u provođenju vještačenja po neutralnom stručnjaku. Nadalje, predložili su sudu da provede dokaz saslušanjem zaposlenika okr. i to:

koja je direktorica Odjela regulative i javnih poslova kod okrivljenika te izravno radi na izradi dokumentacije poput Standardne ponude i Ponude za kolokacije te je u direktnoj komunikaciji sa stručnim službama HAKOM-a po pitanjima tumačenja standardnih ponuda i primjene standardnih ponuda u praksi te je upoznata o detaljima takvih dokumenata i radi čega je u najvećoj mjeri kompetentna iskazivati o detaljima i specifičnostima Standardne ponude i Ponude za kolokacije. Okrivljenik smatra da će se uz njezin iskaz utvrditi bitne okolnosti (kao što je činjenica ugovorne regulacije kabela), vezane za ovaj slučaj koje su sudu ostale nejasne u prethodnom postupku saslušavanjem inspektora ovlaštenog tužitelja odnosno svjedoka. Uz gore navedene dokazne prijedloge, koje je okrivljenik iznio u pisanoj obrani, predloženo je i saslušanje svjedoka koja ima neposredna saznanja o rješavanju zahtjeva za kolokacijom te ima potrebna znanja o tome zašto se traže detaljni tehnički podaci kao u ovom slučaju. Naime, ista rješava zahtjeve korisnika, te može naslovnom sudu u dodatnoj mjeri stručno pojasniti iz kojih razloga okrivljenik nije u mogućnosti pružiti uslugu bez informacija o kابلu, niti te poziciji niti u kابلu. Nadalje, smatraju potrebnim utvrditi je li postojala obveza čuvanja tajne između društva O

i Z te naložiti ovlaštenom tužitelju da dostavi odgovarajuće dokaze na navedene okolnosti, kao i da uzme u obzir očitovanje društva O i činjenicu da je istom potvrđeno da postupanjem okrivljenika nikome nije nastala nikakva šteta. Rezimirajući bitne okolnosti proizlazi da okr. nije kriv za prekršaj koji mu se stavlja na teret navodeći kako nije točno da je okrivljenik povrijedio regulatorne obveze koje su mu određene kao operatoru sa značajnom

tržišnom snagom na tržištu veleprodajnog završavanja poziva u vlastitoj javnoj telefonskoj mreži koja se pruža na fiksnoj lokaciji, na način da u roku od 75 dana od dana zaprimanja zahtjeva 24.09.2018. odnosno do dana 08.12.2018. niti naknadno nije omogućio spajanje F na optičke niti tvrtke O

koja posjeduje dozvolu za davanje u najam optičkih vodova. Isto jasno proizlazi iz dokumentacije koja prileži spisu. Naime, usluga međupovezivanja pružena je korisniku u roku od 75 dana od podnošenja zahtjeva. Isto proizlazi iz očitovanja samog korisnika koje je dostavljeno uz optužni prijedlog. Samim time, okrivljenik ne može biti kriv za prekršaj koji mu se stavlja na teret. Zaključno, logično je da okrivljenik mora imati pravo znati jesu li kablovi preko kojih će pružati usluge zakonito postavljeni li ne. S time da je bitno istaknuti da okrivljenik nikada nije uvjetovao pružanje usluge s dobivanjem ove informacije. Cjelokupni slučaj se i dalje svodi na mišljenje inspektora koji nije, primjerice u spornoj odluci ovlaštenog tužitelja kao ni u svojem iskazu, naveo nijednu konkretnu ili relevantnu zakonsku ili podzakonsku odredbu na kojima temelji svoja opažanja i zaključke. Slijedom svega navedenog, okrivljenik je predložio sudu da donese presudu kojom ga se oslobađa krivnje, a podredno da donese presudu kojom ga se oslobađa kazne, sve kako je obrazloženo u dosadašnjem postupku, a posebice u žalbi na ukinutu presudu naslovnog suda.

6. Okr. je podneskom od 25.03.2022. godine ukazao ponovno na bitne okolnosti ovog slučaja a da bi u što većoj mjeri približio sudu konkretnu situaciju i postupanje okr. po sličnim zahtjevima. Smatra da je ovlašteni tužitelj iz banalne svakodnevne situacije pokrenuo prekršajni postupak s potencijalnim ogromnim financijskim posljedicama za okrivljenika. Veliki dio spora između okrivljenika i ovlaštenog tužitelja vodi se oko tumačenja odredbi Standardne ponude i Ponude za kolokacijske usluge okr. odobrenih od ovlaštenog tužitelja. Ukazuje na nelogičnost navoda ovlaštenog tužitelja i svjedoka o detaljima Ponude za kolokacijske usluge

okrivljenika jer je Ponudom propisano što sve obuhvaća postupak preuzimanja i predaje kolokacije, tj. što je potrebno za pružanje usluge od strane okrivljenika. Relevantna propisana stavka koja je potrebna za uspostavu je slijedeća:

"- ugovorno reguliran, uvučeni i položeni prijenosni kabel te spojeni unutarnji prijenosni kabel iz pravca kolokacije s vanjskim prijenosnim kabelom prema lokaciji Operatora korisnika".

Ovlašteni tužitelj je tijekom prethodnog prvostupanjskog postupka naveo da kabel mora biti ugovorno reguliran samo u kolokacijskoj sobi, a ne u točki spajanja. Iako se naizgled čini da je ovdje riječ o kompleksnim, tehničkim pojmovima, ustvari je situacija vrlo jednostavna. Kolokacijska soba je prostor koji je u vlasništvu okrivljenika i jedini način da se kabel operatora korisnika priključi u kolokacijsku sobu jest da sklopi ugovor s okrivljenikom. Dakle, potpuno je nelogično, neživotno i pravno suvišno da se kao zahtjev za spajanje na kolokaciju zahtijeva ugovorno reguliran kabel u kolokacijskoj sobi. Okrivljenik ne mora postavljati takvo nešto kao uvjet jer je nemoguća situacija u kojoj korisnik ne bi imao ugovorno reguliran kabel u kolokacijskoj sobi. Kako postoje samo dvije opcije, a prva je, kako je gore opisano, krajnje nelogična, očito je da je ovlašteni tužitelj odobrio ponudu okrivljenika u kojoj isti zahtijeva da kabel bude ugovorno reguliran u točki spajanja s kolokacijskom sobom. Postoji i tehnički razlog zašto okrivljenik zahtijeva takve podatke prilikom zasnivanja ugovornog odnosa. Ako je kabel ugovorno reguliran, okrivljenik može detektirati kabel te je isto efektivno jedini način na koji okrivljenik može pružiti uslugu. Isto tako, korisnik mora okrivljeniku dati podatak o poziciji niti. Naime, postoji ogromna količina optičkih niti unutar kabela i samih kabela s nitima koji se spajaju u kolokacijsku sobu, a koje okrivljenik nikako ne

bi mogao pronaći i spojiti bez da mu potencijalni korisnik ne specificira s točnim podacima o kojoj niti i o kojem se kabelu radi. Kada korisnik javi okrivljeniku s kime ima regulirano korištenje kabla do kolokacijske sobe, onda okrivljenik ustvari može pronaći kabel i spojiti korisnika u kolokacijsku sobu. Bez tih informacija, vjerojatno propisanih 75 dana za uspostavu usluge uopće ne bi bilo dovoljno da okrivljenik pronađe na koje se niti treba spojiti, a kamoli za sve ostale radnje za uspostavu usluge. Na tu je okolnost dostavio fotografije kablova koji se trebaju spajati s kolokacijskom sobom. Bez točnih podataka o nitima, okrivljenik ne može uspostaviti uslugu. Kada korisnik okrivljeniku da informaciju koju je F odbila dati, okrivljenik može prepoznati kabel u svojoj tehničkoj bazi DDS i time imati podlogu za izradu tehničkog rješenja. Stoga je okrivljenik osporavao da se njegovo postupanje prilikom zahtjeva društva F može okarakterizirati kao ikakav prekršaj. Okrivljenik je postupao na jedini način koji mu je dostupan kako bi mogao pružiti uslugu korisniku. Ponovio je da je usluga međupovezivanja pružena korisniku u roku od 75 dana od podnošenja zahtjeva. Isto proizlazi iz očitovanja samog korisnika koje je dostavljeno uz optužni prijedlog. Samim time okrivljenik ne može biti kriv za prekršaj koji mu se stavlja na teret. Cijeli činjenični opis djela je, sukladno navedenom, netočan:

"... na način da u roku od 75 dana od dana zaprimanja zahtjeva 24.09.2018., odnosno do dana 08.12.2018. godine, niti naknadno, nije omogućila podnositelju zahtjeva – operateru F traženu uspostavu

međupovezivanja (IC) sa centralom HT d.d. u Zagrebu, od lokacije u ulici Kruge , do lokacije u Zagrebu, Selska cesta ! ..."

Okrivljenik je u propisanom roku od zaprimanja regularnog zahtjeva, pružio uslugu navedenom društvu. F nikada nije prigovorila okrivljeniku da mu usluga nije pružena

"... odnosno, nije omogućila spajanje na optičke niti tvrtke O iz koje je tvrtka F ugovorom

iznajmila od tvrtke O koja posjeduje dozvolu za davanje u najam optičkih vodova, izdanu od strane HAKOM-a, odnosno navedenom međupovezivanje uvjetovala zahtjevima koje nisu u njenoj nadležnosti, i to traženjem od tvrtke F

podatke o predmetnom kablju – poziciji niti unutar predmetnog kabla, podatke o trasi kojom prolazi isti ..."

Kako je gore opisano, nužno se mora zaključiti da je okrivljeniku navedena informacija potrebna za uspostavu usluge te se nikako ne može tvrditi da takva pitanja nisu u njegovoj nadležnosti. Iz svih materijalnih dokaza i personalnih, koji bi se trebali provesti u ovom postupku, proizlazi da okrivljenik nije protuzakonito ništa uvjetovao F

Nadalje, očigledno se u ovom slučaju radilo o kabelu koji nije bio reguliran sukladno pravilima samog ovlaštenog tužitelja.

"...obzirom da predmetni kabel, odnosno optičke niti nisu u vlasništvu navedene tvrtke, već su u vlasništvu O te bi time tvrtka F

dala podatak HT-u d.d. s kim ima sklopljen ugovor o najmu, a što predstavlja poslovnu tajnu reguliranu ugovornim odnosom između O i D ..."

Okrivljenik je već u prethodnom prvostupanjskom postupku učinio nespornim da ovlašteni tužitelj uopće nije provjerio gore navedene tvrdnje te da su isti neistiniti, a u najmanju ruku, nedokazani od strane ovlaštenog tužitelja.

"... a sve u cilju prisile F da u sklopu usluge međupovezivanja od HT-a d.d. kupi i uslugu najma kapaciteta za povezivanje, što je u

konačnici imalo za posljedicu raskid ugovora između F sa
 tvrtkom O i zaključenje ugovora F sa
 HT d.d...."

Iz dokaznih prijedloga saslušanjem će se svakako
 utvrditi da nije postojala nikakva prisila u postupanju okrivljenika i njegovih
 zaposlenika.

"... dakle, što je kao pravna osoba u svojstvu operatora sa značajnom tržišnom
 snagom na tržištu veleprodajnog završavanja poziva u vlastitoj javnoj telefonskoj mreži
 koja se pruža na fiksnoj lokaciji, svojim neopravdanim zahtjevima za dostavom
 podataka od tvrtke F koji nisu nužni za izradu tehničkog rješenja,
 odnosno utvrđivanja tehničkih uvjeta međupovezivanja, niti je njihovo traženje bilo
 dopušteno temeljem čl.3. i 1.3. Standardne ponude HT d.d. i čl.2.3. Ponude za
 kolokacijske usluge HT-a d.d. kao sastavnog dijela predmetne Standardne ponude,
 onemogućila prethodno navedenu traženu uslugu međupovezivanja, jer u gore
 navedenom roku, a niti naknadno nije omogućila istu, što je za posljedicu imalo to da
 je F sa tvrtkom O raskinula ugovor i

sklopila ugovor sa okrivljenom pravnom osobom HT d.d...."

Nadalje su istaknuli da su podaci bili nužni, sve kako je gore opisano te se nikako ne
 može tvrditi da takav zahtjev okrivljenika nije bio dopušten ponudama. Dapače.
 Netočno je da bi razlog zašto je F sklopila ugovor s
 okrivljenikom zato jer okrivljenik nije u roku pružio uslugu međupovezivanja. Dakle,
 okrivljenik jednostavno ne može biti okrivljeni za prekršaj koji mu se stavlja na teret jer
 doslovno niti jedan navod iz optužnog prijedloga ne odgovara stvarnom stanju. Osim
 što nije istinit, optužni prijedlog je i posve nelogičan. Ovdje je riječ o cca tisuću kuna
 mjesečnih prihoda koji je okrivljenik mogao dobiti da je "oteo" klijenta O Također
 se ne radi o usluzi koja ima ogroman broj korisnika pa da bi okrivljenik na ime kvantiteta
 ovim putem ostvarivao značajne prihode. Zašto bi onda okrivljenik napravio nešto
 nezakonito (kako tvrdi ovlašteni tužitelj) za što mu prijete iznimno visoke novčane
 kazne? Potpuno je neshvatljivo iz bilo kakve poslovne perspektive riskirati desetke
 milijuna kuna rashoda zbog par tisuća kuna prihoda. Neshvatljivo je upravo iz razloga
 što nijedno trgovačko društvo ne bi napravilo ništa slično, pa tako ni okrivljenik.
 Slijedom navedenog, okrivljenik je umolio naslovni sud da prouči opis usluge
 međupovezivanja na početku ovog podneska i da zaključi koja je opcija realnija i
 logičnija:

1. Okrivljenik zahtijeva da pristup njegovom prostoru i korištenje njegove
 infrastrukture bude ugovorno reguliran kako bi pružio uslugu?
2. Okrivljenik zahtijeva da korisnik ugovorno regulira s okrivljenikom prisustvo u
 njegovom prostoru, iako nitko ionako ne može pristupiti tom prostoru bez
 ugovornog reguliranja?

Jedini mogući zaključak teze je pod br.1. Izvorišna točka cjelokupnog postupka je
 pitanje ugovorno reguliranog kabela. Sve ostale teze ovlaštenog tužitelja je okrivljenik
 također uspješno osporio te ih ovlašteni tužitelj nije dokazao. No s obzirom na inicijalni
 trenutak navodnog prekršaja, okrivljenik smatra da je iznimno bitno naslovnom sudu
 što bolje objasniti i ukazati mu na faktično stanje te nelogičnosti i nedorečenosti u
 tvrdnjama ovlaštenog tužitelja. Naposljetku, okrivljenik je u ovom postupku ukazivao
 na veliki broj proceduralnih grešaka koje je ovlašteni tužitelj činio tijekom postupanja,
 ali je ključno i što se želi ovim putem posebno istaknuti jest da okrivljenik u ovom
 slučaju nije kriv samo zato što ovlašteni tužitelj nije dobro vodio postupak ili je

povrijedio njegova procesna prava pa bi se okrivljenik htio "izvući" i odagnati odgovornost zbog "tehnikalijske".

Okrivljenik nije kriv zato što nije počinio prekršaj koji mu se stavlja na teret, ništa u postupanju okrivljenika se ne može opisati kao protupravno, okrivljenik se vodio zakonima i internim aktima odobrenim od ovlaštenog tužitelja te nije počinio prekršajno djelo pa ne može niti snositi prekršajnu odgovornost. Zbog navedenog, predlaže sudu donošenje presude kojom ga se oslobađa krivnje, a podredno da donese presudu kojom ga se oslobađa kazne, sve kako je obrazloženo u dosadašnjem postupku a posebice u žalbi na ukinutu presudu naslovnog suda.

7. Podneskom od 14.04.2022. godine, okr. se je očitovao na iskaz svjedoka ukazujući na dodatne relevantne okolnosti u ovom slučaju. Priložio je sudu osuđujuću presudu br. Pp G-2095/2018 od 09.12.2019. jer je trgovačko društvo u spornim trasama koristilo elektroničku komunikacijsku infrastrukturu i drugu povezanu opremu bez sklopljenog ugovora s infrastrukturnim operatorom. Dakle, ovlašteni tužitelj je pokrenuo postupak i podnio optužni prijedlog naslovnom sudu koji je donio osuđujuću presudu za postupanje koje je okrivljenik u ovom postupku pokušao spriječiti. Točnije, Standardnom ponudom se ovakve situacije izbjegavaju, na način da je infrastrukturni operator ovlašten i dužan provjeriti ugovornu reguliranost kabela koji je potrebno spojiti u kolokacijski prostor. Svakako je neobično da je prekršaj kako korištenje infrastrukture okrivljenika (kao što ju je očito koristio ili namjeravao koristiti O), tako i okrivljenikova provjera je li neki korisnik udovoljio svim uvjetima iz Standardne ponude, s time da bi takav korisnik počinio prekršaj ako ne bi udovoljio svim uvjetima.

U postupku Pp G-2095/2018 inspektor ovlaštenog tužitelja primjerice iskazuje:

"....Također je dodao da je nelegalno korištenje kableske kanalizacije ozbiljan problem, jer je moguće počiniti štetu prilikom ilegalnog uvlačenja kabela i da je važno voditi računa o racionalnom i tehnički ispravnom korištenju te imati u vidu da postoji mogućnost da neki treći operator koji uredno poštuje zakonsku proceduru i izradi tehničku dokumentaciju i sklopi ugovor, ima problem s realizacijom tog projekta....."

Upravo ovakvu situaciju je okrivljenik pokušao izbjeći i ovlašteni tužitelj u predmetu, posl. br. Pp G-2095/2018 ispravno detektira stvarni problem u ovakvim slučajevima, a to je da operatori korisnici koji ne postupaju u dobroj vjeri poput O negativno utječu na tržišnu utakmicu ilegalnim korištenjem komunikacijske infrastrukture okrivljenika. To da okrivljenik ne može provjeriti zlorabe li druga društva njegovu infrastrukturu je, iz ove perspektive posve apsurdno. Ukazuje se besmislenim da okrivljenik ne može postavljati pitanja o poziciji niti u kabelu s obzirom na ogromnu količinu niti što je prikazano slikama u prilogu podnesaka. Dapače, pravno bi, tumačenjem ovlaštenog tužitelja, okrivljenik bio doveden u apsurdnu situaciju u kojoj bi, ako postupi kao što je učinio, odgovarao kao počinitelj prekršaja (zbog čega se vodi ovaj postupak), a ako spoji korisnika bez pitanja, odgovarao bi kao pomagač u počinjenju prekršaja. Naime, odredbom čl.24.st.3. PZ-a propisano je da se pomaganjem u počinjenju prekršaja smatra osobito stavljanje počinitelju na raspolaganje sredstva za počinjenje prekršaja. Bitno je istaknuti i kako je F

tražila spajanje u dvije točke, Zagrebu i Rijeci te je u Rijeci, što je razvidno iz mail prepiske od 09.10.2018. F inicijalno zatražila spajanje sa svojim kabelom za koji je jasno navela da se nalazi u zdencu ispred centrale te da će se za povezivanje koristiti niti pod br. 1. i 2., iz čega je jasno da u Rijeci nije bilo nikakvih "problema" oko rutinske provjere i pitanja o poziciji optičkih niti u kabelu. Upravo i iz ovih činjenica je vidljivo da se cjelokupni postupak u ovom

slučaju temelji na misaonoj konstrukciji inspektora koji potpuno nezadovoljavajuće opravdava svoje postupke i svoja utvrđenja. Nadalje, okrivljenik je ukazao i na nedosljednost, nedorečenost i neistinitost iskaza svjedoka

Bitno je svakako za ukazati da "podaci nisu potrebni, kako je to određeno Standardnom ponudom" nije dovoljan odgovor za pitanja koja su postavljena inspektoru

Kao prvo Standardna ponuda nije dokument koji zabranjuje ikakvo postupanje, niti posve u najsitnije detalje ne propisuje postupanje okrivljenika. Samim time, pogriješna i neistinita je tvrdnja inspektora da Standardna ponuda propisuje da se nešto ne smije utvrđivati, s obzirom da Standardna ponuda nije dokument koji zabranjuje ikakvo postupanje. Nadalje, inspektor tek na ročištu 30.03.2022. prvi puta iznosi okolnost da kabel O

uopće nije bio postavljen. Isto svjedok nije spomenuo u svojem iskazu od 11.12.2020. niti je ovlaštenu tužitelj isto isticao tijekom dosadašnjeg postupka. U svakom slučaju, navedeno baca sumnju na vjerodostojnost iskaza svjedoka, a ima i reperkusije na cjelokupni postupak i činjenični supstrat navodnog prekršaja. Na što je okrivljenik trebao priključiti F

kada joj je O iznajmio nepostojeći kabel? Odmah po opravdanom pitanju okrivljenika, O šalje prijavu ovlaštenom tužitelju i ništa ne radi po pitanju svojeg ugovornog odnosa s F

Dakle, okrivljenik nije ni fizički ni tehnički mogao pružiti zatraženu uslugu na prvotno zatraženi način, ako potrebna oprema uopće ne postoji!

Nadalje, svjedok miješa bitne činjenične okolnosti ovog slučaja, ne zna tko je uopće zatražio uslugu i cijelo vrijeme spominje ugovorni međuodnos okrivljenika i O

koji zapravo ne postoji, niti je ikada postojao. Izjava da je svjedok baš prije par dana, igrom slučaja prvi puta vidio ugovor O i D smiješna je i nema ju potrebe dalje komentirati. Bitno je za istaknuti da je inspektor prilikom iskaza 11.12.2020. izjavio da nije imao uvid u predmetni ugovor. S obzirom na gore navedenu presudu iz koje je razvidno kako je usporedivo postupanje korisnika prekršajno kažnjivo, nevjerojatno je pristrano postupanje inspektora prilikom nadzora koji nije smatrao relevantnim utvrditi tu okolnost. Naposljetku, čak i da postoji ugovor s E

, isti je irelevantan s obzirom na činjenicu da je na spornoj trasi okrivljenik infrastrukturni operator i ako je O tek trebalo položiti kabel, morao je sklopiti ugovor s okrivljenikom. Svjedok iznosi neistinitu tvrdnju da se F

žalila ovlaštenom tužitelju na postupanje okr, što je netočno. F je dapače obavijestila i okrivljenika i ovlaštenog tužitelja da je zadovoljna s uslugom koju joj je pružio okrivljenik, a g.

ima pristup toj mail prepisci. Najbitnije od svega, u svojem iskazu danom 11.12.2020. svjedok je na pitanje o ugovornoj reguliranosti kabela, odgovorio sljedeće: ".... Navedeno se odnosi na kabele koji se nalaze u kolokacijskom prostoru, a ne za konkretnu trasu...."

Dana 30.03.2022. je na pitanje o tome može li se operator korisnik spojiti u kolokacijski prostor okrivljenika bez da ugovorno regulira svoj odnos s okrivljenikom, svjedok iskazao da nikako ne može. Stoga se postavlja sljedeće pitanje: Zašto bi ponudom za kolokacijske usluge bilo propisano da kabel mora biti ugovorno reguliran ako bi se isto odnosilo samo na kolokacijski prostor, u koji ionako nije moguće provući kabel ako nije ugovorno reguliran?! Dakle, nužno se mora doći do zaključka da se ugovorna regulacija kabela odnosi na trasu i pristup kolokacijskom prostoru te da su sva pitanja i zahtjevi okrivljenika bili opravdani. Isto u svakom slučaju proizlazi iz iskaza očigledno vrlo pristranog svjedoka, ali i bez obzira na karakteristike svjedoka, ova činjenica se nije mogla izbjeći. Okrivljenik je isto ukazao sudu i podneskom od 25.03.2022. te je sada i inspektor potvrdio da je nemoguća situacija u kojoj korisnik ne bi imao ugovorno

reguliran kabel u kolokacijskom prostoru. Po mišljenju okrivljenika već se iz ove okolnosti nužno mora zaključiti da okrivljenik nije kriv za prekršaj koji mu se stavlja na teret. Zaključno, ako su navodi inspektora da kabel nije bio postavljen točno, razvidno je da kabel nije ispunjavao nijednu od pretpostavki iz Standardne ponude, tj. nije bio ni ugovorno reguliran, ni uvučen, ni postavljen! Stoga se postavlja pitanje kako je uopće okrivljenik mogao utjecati na tržišno natjecanje s provjerama o nitima unutar nepostojećeg kabela. Čak i kad bi okrivljenikova pitanja bila nedopuštena, a okrivljenik smatra da je učinio razvidnim kako isto nije točno, ovaj slučaj bi se morao podvesti pod institut beznačajnog prekršaja iz čl.24.a PZ-a jer ne postoji konkretna okolnost koja se dogodila ili na koju je pitanje okrivljenika moglo utjecati. Zato je, naposljetku, i sam O. dostavio izjavu koju je okrivljenik priložio uz pisanu obranu, da mu nije nastala nikakva šteta u ovom slučaju. Upravo zato jer očito nikakav fizički kabel ili nit nisu ni postojali! Sukladno svemu navedenom, okrivljenik smatra da je sada jasno kako naslovni sud ne bi trebao pokloniti vjeru iskazu svjedoka s obzirom da je isti nevjerodostojan, dokazano neistinit i proturječan samome sebi. S obzirom na isto, kao i na činjenicu da je okrivljenik detaljno obrazložio i tehničku i pravnu ispravnost svih postavljenih pitanja i zahtjeva upućenih F dok je istovremeno ovlaštenom tužitelju i od njega predloženim svjedocima, odgovor na svako pitanje: "Standardna ponuda" (dokument koji ne propisuje nikakve zabrane!), okrivljenik smatra da naslovni sud istoga mora osloboditi krivnje. Ako već sud nije u potpunosti siguran da je okrivljenik dokazao svoju nevinost, onda nikako ne može ujedno i tvrditi da je ovlašteni tužitelj dokazao da je okrivljenik počinio prekršaj za koji ga se tereti te, ako naslovni sud i ima sumnje vezane uz ovaj postupak, mora primijeniti načelo in dubio pro reo". Okrivljenik je istaknuo da nije kriv zato što nije počinio prekršaj koji mu se stavlja na teret, ništa u postupanju okrivljenika se ne može opisati kao protupravno, vodio se zakonima i internim aktima odobrenim od ovlaštenog tužitelja te nije počinio prekršajno djelo pa ne može snositi prekršajnu odgovornost, zbog čega je predloženo sudu da donese presudu kojom ga se oslobađa od krivnje, a podredno da donese presudu kojom ga se oslobađa od kazne, sve kako je obrazloženo u dosadašnjem postupku.

8. Podneskom od 20.04.2022. godine okrivljenik je ukazao na još jedan vrlo važan aspekt zbog čega okrivljenik mora izvršiti potrebne provjere vezane uz ugovornu reguliranost i poziciju niti u kabelu. Standardna ponuda i Ponuda za kolokacijske usluge propisuju ove zahtjeve kako bi se osigurala sigurnosne postavke sustava okrivljenika. Na mreži okrivljenika u ovom trenutku, kao i trenutku primitka spornog zahtjeva od strane F postoji oko 3.000.000 korisnika. Između ostalih, korisnici mreže okrivljenika su Vlada RH, obavještajne službe RH, Ministarstva, Vojska Republike Hrvatske, sudovi pa tako i naslovni sud. Ugovorno reguliranje kabela i kojim se korisnik operator spaja na mrežu okrivljenika predstavlja oblik "osobne iskaznice" za tu opremu koja omogućava okrivljeniku detektirati o kome se radi i tko se želi spojiti na mrežu. Subjekt koji postupi u lošoj vjeri ili još gore s otvoreno zloćudnim, primjerice terorističkim namjerama može zaraziti cjelokupni sustav i mrežu okrivljenika ako se u nekoj točki spoji na okrivljenikovu mrežu. Putem optičkih niti takav subjekt može virusima i sličnim programima zaraziti cjelokupnu mrežu okrivljenika i doći do podataka obavještajnih službi HR ili srušiti cjelokupni mrežni sustav o kojemu ovisi većina građana i institucija RH.

Upravo je zato nužno da okrivljenik izvrši provjere kao u konkretnom slučaju i detektira postoje li okolnosti koje mogu ukazivati na potencijalne probleme s pravnim subjektom koji se pokušava spojiti na okrivljenikovu mrežu. Kao što je gore navedeno, traženi

podaci, propisani Standardnom ponudom, omogućavaju provjeru podataka o kabelu i operateru i pomoću istih okrivljenik, uz sve ostale tehničke stavke, može provjeriti opasnost za integritet sustava. Ne radi se samo o zaštiti interesa okrivljenika, kao što je gore navedeno i kao što će se dodatno obrazložiti u nastavku. Trenutačna geopolitička situacija savršeno prikazuje potrebu upravo za postupanjem koje ovlaštenu tužitelj u ovom postupku smatra prekršajem. Europska Unija je tijekom 2022. godine donijela niz sankcija protiv Ruske Federacije zbog vojne agresije na Republiku Ukrajinu. Primjerice, četvrtim paketom sankcija donesenim 15.03.2022. propisana je zabrana svih transakcija s određenim poduzećima u državnom vlasništvu. Također je u paketima sankcija propisana zabrana poslovanja s poduzećima određenih poimence navedenih osoba. U Republici Hrvatskoj, u kabelskim kanalizacijama se nalaze kabeli koje su koristila i društva koja su u neposrednom ili posrednom vlasništvu Ruske Federacije i vlasništvu takvih osoba protiv kojih su propisane sankcije na razini Europske Unije. Što bi okrivljenik trebao napraviti ako se takvo društvo (ili netko tko koristi kabel takvog društva) javi sa zahtjevom za međupovezivanje?

S jedne strane, ako okrivljenik postavi pitanja kao u ovom slučaju, ovlaštenu tužitelj će očito pokrenuti postupak koji okrivljeniku može nanijeti štetu od nekoliko desetaka ili stotina milijuna kuna. S druge strane, ako takvom društvu pruži uslugu međupovezivanja, potencijalno može postupati protivno sankcijama Europske Unije i na taj način prouzročiti i puno veću štetu Republici Hrvatskoj, unatoč ogromnim financijskim posljedicama ovakvih prekršajnih postupaka. Upravo zbog ovakvih situacija je nužno i propisano dokumentima odobrenim od regulatora, ovdje ovlaštenog tužitelja, da okrivljenik ima mogućnost provjeriti tko se spaja na njegovu mrežu. Kad ne bi imao to pravo, isto bi predstavljalo ogroman rizik za milijune korisnika okrivljenika, uključujući institucije Republike Hrvatske pa tako i one koja se bave tajnim i delikatnim pitanjima nacionalne sigurnosti. Uz to, okrivljenik bi neprovjerenim spajanjima mogao naštetiti Republici Hrvatskoj i na polju međunarodnih odnosa, kako je gore opisano. S obzirom na navedeno, okrivljenik smatra da je dokazao nužnu potrebu za provođenjem kontrole i provjere kakvu je proveo prilikom zahtjeva F

Sukladno tome i svemu navedenom, okrivljenik je predložio da naslovni sud donese presudu kojom ga se oslobađa krivnje, a podredno da donese presudu kojom ga se oslobađa kazne, sve kako je obrazloženo u dosadašnjem postupku.

9. Tijekom ponovljenog postupka branitelj okr. je u dva navrata podnio zahtjev za izuzeće suca i to podneskom od 03.11.2022. godine kojeg je predsjednica ovog Suda odbila, te zahtjevom od 15.11.2022. godine koji je ovaj sudac odbio temeljem čl.106.st.5. PZ-a.

10. U podnesku okr. od 11.11.2022. godine okrivljenik je ukazivao na nastup zastare zbog čega je predložio sudu donijeti presudu kojom se optužba odbija temeljem čl.13. PZ-a, obrazlažući kako je rješenjem inspektora HAKOM-a okončan inspekcijski nadzor povodom kojeg je podniet optužni prijedlog u kojem se tereti okrivljenika da bi prekršaj počinio neopravdanim zahtjevima – traženjem podataka o kabelu za koji je društvo F poslalo zahtjev za međupovezivanje. Dan navodnog počinjenja prekršaja od strane okrivljenika je dan kada su ti "neopravdani" zahtjevi upućeni društvu F od strane radnika okrivljenika a to je 15.10.2018. u 15:16. i 16.10.2018. u 09:06. Slijedom navedenog, okrivljenik je istaknuo da je nedvojbeno već u listopadu 2022. godine nastupila zastara prekršajnog progona. U svezi navodnog kašnjenja u realizaciji zahtjeva za uslugu međupovezivanja, ukazuju da prema odredbi Standardne ponude prekršaj ne može biti počinjen samom činjenicom proteka roka od 75 dana za

realizaciju usluge, već je potrebno prethodno utvrditi i da li postoji drugačiji dogovor između stranaka. Prekršaj nije niti mogao biti počinjen kašnjenjem u realizaciji usluge međupovezivanja na gore opisani način jer je unutar roka od 75 dana od podnošenja zahtjeva od 24.09.2018. – dakle prije nego li je uopće istekao rok za postupanje, društvo F

optičkih niti tvrtke O₁ odustalo od zahtjeva za povezivanjem putem Obrana opetovano ukazuje da je optužni prijedlog neuredan te da nije jasno što je točno okrivljenik napravio a da bi bilo nezakonito. Naime, ako je prekršaj počinjen traženjem od tvrtke F

podatke o predmetnom kablu – poziciji niti unutar predmetnog kabla, podatke o trasi kojom prolazi isti, mailovima od 15. i 16.10.2018. g, onda je nastupila zastara prekršajnog progona. Ako je prekršaj počinjen na način da u roku od 75 dana od dana zaprimanja zahtjeva 24.09.2018. odnsono do 08.12.2018. okrivljenik nije omogućio podnositelju zahtjeva – operateru F

traženu uspostavu međupovezivanja sa centralom HT d.d. u Zagrebu, od lokacije u ulici Kruge do lokacije u Zagrebu, Selska cesta , odnosno, nije omogućio spajanje na optičke niti tvrtke O₁ , onda se očigledno radi o djelu

koje okrivljenik nije mogao počiniti jer je F odustala od zahtjeva za međupovezivanje putem optičkih niti tvrtke O₁.

11. U dokaznom postupku sudac je izvršio uvid u obavijest po 109 A PZ-a, presudu Visokog upravnog suda RH br. US-II-182/19-6, rješenje HAKOM-a od 04.02.2019., u elektroničku prepisku između HT_a i F₁ na str. 20-28, zahtjev za međupovezivanje na str. 29, očitovanje HT-a od 22.10.2018., u e-mail korespondenciju između F₁ i HT-a od 27.09.2018.; od 09.10.2018.; 15.10.2018. i 16.10.2018., izjave o sukladnosti na str. 32-34, priloge 3 na str. 35, prilog 4 na str. 36. i prilog 5 na str. 37 i 38., u potvrdu o pravu puta na str. 39, podnesak tužitelja od 18.10.2018., na str. 41 spisa, izvadak iz sudskog registra, u Standardnu ponudu za uslugu međupovezivanja HT-a d.d. na str. 50-61, u Ponudu za kolokacijske usluge HT-a za potrebe međupovezivanja na str. 62-66, u odluku HAKOM-a od 30.03.2015., iskaz svjedoka izvešće o iznosu ukupnog godišnjeg bruto prihoda HT-a za godinu i prekršajnu evidenciju za okrivljenika, Pravilnik o načinu i uvjetima pristupa i zajedničkog korištenja elektroničke komunikacijske infrastrukture i druge povezane osobe, stručno mišljenje redovitog prof. dr.sc. te u podnesak okr. od 11.11.202.

11.1. Rješenjem HAKOM-a od 04.02.2019. godine utvrđeno je da je HT d.d. neopravdanim zahtjevima za davanjem informacija od trgovačkog društva F

a koji nisu nužni za pružanje usluge međupovezivanja prekršio regulatornu obvezu pristupa, nediskriminacije i transparentnosti koja mu je određena na tržištu veleprodajnog završavanja poziva u vlastitoj javnoj telefonskoj mreži koja se pruža na fiksnoj lokaciji, te se zabranjuje HT-u svako takvo ili slično postupanje te mu se određuje u budućim zahtjevima za pristup mreži uskladiti svoje postupanje s regulatornim obvezama pristupa, nediskriminacije i transparentnosti koje su mu određene na tržištu veleprodajnog završavanja poziva u vlastitoj javnoj telefonskoj mreži koja se pruža na fiksnoj lokaciji.

11.2. Odlukom Visokog upravnog suda RH odbijen je tužbeni zahtjev za poništenje rješenja HAKOM-a od 04.02.2019. godine.

11.3. Iz zahtjeva za međupovezivanje proizlazi da je 24.09.2018. godine F uputila zahtjev HT-u za ostvarivanje usluge međupovezivanja sa potrebnom dokumentacijom.

11.4. Između okr. i F ostvarena je elektronička komunikacija u razdoblju od 27.09.2018. godine do 16.10.2018. godine povodom zahtjeva za SIP PC sa HT nepokretnom mrežom – F, odnosno u e-mail poruci HT je zatražio od F podatke o kabelima, lokaciji, točnim pozicijama u kabelu i kontakt osobe radi kretanja u izradu tehničkog rješenja te realizaciju zahtjeva.

11.5. Iz e-maila od 09.10.2018. godine F upoznaje HT o svojem kabelu koji se nalazi u Rijeci na Sušaku, navodeći oznaku kabela i gdje se nalazi, te niti koje se koriste i pod kojim brojem. Nadalje, upoznaje HT da će u Zagrebu koristiti iznajmljene niti od OI, te traži informacije na koji će se način raditi spoj, odnosno hoće li biti u zdencu ispred zgrade ili je potrebno s kabelom ući u prostor/centralu i spoj napraviti negdje drugdje?

11.6. Iz e-mail od 15.10.2018. godine vidljivo je da HT traži podatke o predmetnom kabelu na lokaciji u Zagrebu, Kruga (poziciji unutar kabela i kojom trasom kabel prolazi), da bi provjerili je li kabel prolazi po kabelskoj kanalizaciji za koju HT ima potvrdu o pravu puta (ukoliko prolazi potrebno je da je kabel ugovorno reguliran sa HT-om).

11.7. Iz e-maila od 15.10.2018. godine F izvješćuje HT da oni nemaju svoj kabel, već ga iznajmljuju od drugog operatera, pa ih zanima je li se navedeni zahtjev odnosi i na njih?

11.8. Iz e-maila od 16.10.2018. godine HT odgovara F da je njihova odluka hoće li imati svoj kabel ili iznajmiti kapacitet od drugog operatora po njihovom kabelu, ali u koje varijante predmetni kabel je potrebno regulirati sa HT-om ukoliko na trasi kojoj prolazi je HT infrastrukturni operator.

11.9. Dopisom HAKOM-a od 18.10.2018. godine izvješćuje okr. HT da je pokrenut postupak inspekcijskog nadzora a radi utvrđivanja ispravnosti postupanja povodom zahtjeva operatora F za međupovezivanjem s centralom HT-a na lokaciji Kruga, Zagreb do lokacije Selska cesta, Zagreb.

11.10. E-mail od 22.10.2018. godine HT se je očitovao HAKOM-u o postupanju u naznačenoj pravnoj stvari, te je iz e-mail poruka u razdoblju od 15.11.2018. do 20.12.2018. godine

11.11. E-mailom od 11.12.2018. godine F se očitovala HAKOM-u o traženoj usluzi međupovezivanja s HT-a, odnosno da ju je prilikom realizacije usluge HT tražio podatke o kabelu kojeg će koristiti, pozicijama niti i trasi kojom će kabel prolaziti, a koje informacije O (od kojeg su iznajmili 2 niti neosvijetljenog kabela na relaciji od HT centrale do Selske gdje je smješten njihov POP u Zg), nisu dali s obrazloženjem da zbog ugovornog odnosa sa svojim partnerima i ugovora o povjerljivosti sa svojim partnerima ne mogu dostaviti tražene podatke. Nadalje, istaknuto je kako je nakon nekoliko tjedana pregovora i razgovora na relaciji HT-O shvatio da će se takva situacija odužiti i da u razumnom roku neće biti nikakvog pomaka, pa je odlučio raskinuti ugovor s O i potražiti novog operatora. S obzirom da osim HT-a niti jedan drugi operator kojeg je kontaktirao nije bio zainteresiran ili nije bio u mogućnosti pružiti im traženu uslugu, sklopio je ugovor s HT-om.

11.12. U e-mail korespondenciji od 30.11.2018. i dodatno od 20.12.2018. godine HT se očituje o predmetu međupovezivanja s operatorom F obrazlažući pravnu osnovu traženja određenih podataka o kabelu za svrhe međupovezivanja posebno zbog snažnih indicija o ilegalnom korištenju HT-ove infrastrukture.

11.13. Iz izvješća HAKOM-a proizlazi da je HT ostvario ukupni godišnji bruto prihod za godinu u iznosu od kune ().

11.14. Uvidom u prekršajnu evidenciju proizlazi da je okr. već prekršajno kažnjavan za prekršaje propisane Zakonom o elektroničkim komunikacijama (Ppu G-245/2019 koja je pravomoćna 11.02.2021. godine).

11.15. Svjedok je u ponovljenom postupku, a nakon propisnog upozorenja iskazao da ostaje kod iskaza iznesenog na glavnoj raspravi dana 11.12. 2020. godine. U istom je naveo kako je u ovom predmetu postupao po zahtjevu OI kojeg je podnio HAKOM-u za pokretanje inspekcijskog nadzora, obzirom je OI bio onemogućen pristup distributivnoj telekomunikacijskoj komunikaciji (DTK). Naime, OI je imao ugovor o korištenju DTK-a sa Z

za trasu Kruge i Selska cesta i gdje se nalazi centrala HT. Budući da je OI sklopio ugovor o najmu sa F kojim mu je iznajmio svjetlovodne niti, trebao je kolokaciju HT-a. Hrvatski Telekom nije dopustio međupovezivanje navedene dvije lokacije u roku 75 dana a ni naknadno (rok je propisan Standardnom ponudom HT-a), odnosno njihovo spajanje. Pojasnio je da su Standardnom ponudom HT-a propisana pravila pod kojima se operator može priključiti na DTK, odnosno specificirani su podaci koje HT smije tražiti da bi omogućio uslugu. Budući da HT nije dopustio OI položiti kabele u DTK niti njihovo spajanje, F nije mogao koristiti kapacitete svjetlovodne niti za svoje potrebe, zbog čega je trpio štetu, pa je tražio raskid ugovora sa OI te je sklopio novi ugovor sa HT-om. Time je HT onemogućio tržišno natjecanje OI i prekršio regulatornu obvezu pristupa transparentnosti i diskriminacije. Pojasnio je kako mali operatori mogu pružati usluge svojim korisnicima kao i HT, sukladno Zakonu o elektroničkim komunikacijama, međutim HT je tražio podatke, odnosno potvrdu od OI o pravu puta za lokaciju Kruge i Selska. Naglasio je da HT nije trebao tražiti potvrdu o pravu puta od OI, budući HAKOM izdaje ovu potvrdu operatorima, koja im daje pravo da mogu koristiti DTK drugih operatora. U slučajevima kada nije poznat vlasnik DTK, HAKOM izdaje potvrdu operatorima da mogu koristiti slobodni prostor DTK. Pridodao je da ni HT nije dokazao da bi bio vlasnik, odnosno da može koristiti tu trasu. Naglasio je da HT nije smio tražiti potvrdu o pravu puta niti od OI niti od F jer to nije propisano Standardnom ponudom HT-a, a OI i F bi time otkrile svoje poslovne tajne. U postupku je utvrdio činjenice o kojima se je izjasnio u rješenju kojeg je donio. Na upit branitelja, ima li informaciju da bi nadređeni I.okr. dali uputu da se iz poslovnog odnosa izbaci OI te sklopi ugovor sa F, svjedok je iskazao da takvu informaciju nema, ali da iz pisane korespondencije F i HT-a proizlazi da F nije dobio uslugu od OI, jer mu HT nije dozvolio međupovezivanje. Na daljnji upit branitelja okr. kako je utvrdio namjeru HT-a da izbacе OI iz ugovornog odnosa sa F, svjedok je iskazao da HT nije omogućio OI spajanje dvije lokacije u roku 75 dana (sukladno Standardnoj ponudi), a ni nakon navedenog roka, pa samim time je očito da je F bio prisiljen raskinuti ugovorni odnos sa OI te zaključiti ugovor sa HT-om. Na upit branitelja, svjedok je iskazao da HT i OI nisu jedini pružatelji takvih usluga u RH, pa je branitelj okr. pojasnio kako je F imao na raspolaganju i druge pružatelje usluga na tržištu, te da nije bio prisiljen sklopiti ugovor sa HT-om. Na daljnji upit branitelja, zbog čega radnici HT-a nisu smjeli postaviti upit o kablu ili poziciji niti unutar kabla, svjedok je iskazao da HT može tražiti samo one podatke koji

su propisani Standardnom ponudom, a kako u njoj, u tehničkoj specifikaciji nisu naznačeni podaci o trasi i položaju kabela, navedene podatke HT nije smio tražiti.

Na traženje branitelja da svjedok pojasni razliku između podataka o položaju kabela i o poziciji niti, svjedok je iskazao da trasa predstavlja položaj DTK između dvije lokacije u koji se uvlači svjetlovodni kabel, a svjetlovodni kabel se može sastojati od više niti, međutim pozicija niti ne predstavlja potreban podatak za međuspajanje. Nadalje, svjedok je iskazao da dokazivanje vlasništva DTK predstavlja drugi postupak, međutim u konkretnom slučaju za uspostavu međupovezivanja, HT nije smio tražiti dokaz o pravu puta ili koji drugi dokaz o vlasništvu.

Na upit branitelja kako je zaključio da ti podaci nisu potrebni s obzirom da je u ponudi za kolokacijske usluge, koja je dio Standardne ponude, propisano da kabel mora biti ugovorno reguliran, svjedok je iskazao da se navedeno odnosi na kabele koji se nalaze u kolokacijskom prostoru, a ne za konkretnu trasu. Branitelj je zatražio od svjedoka pojašnjenje je li u Standardnoj ponudi i u ponudi za kolokacijske usluge izričito propisano da se podaci - koje je konkretno tražio HT- ne smiju tražiti, svjedok je iskazao kako su Standardnom ponudom propisani podaci koje HT mora tražiti, a budući da ovi podaci nisu naznačeni, očito je da iste nije mogao niti tražiti. Na braniteljevo traženje od svjedoka da navede barem neke podatke koji su potrebni za izradu tehničkog rješenja, svjedok je iskazao da su podaci opsežni i sadržani u posebnom poglavlju 3 Standardne ponude. Na daljnje traženje branitelja, svjedok je pojasnio kako je ugovornim odnosom između O i F, C i F trebao iznajmiti F čistii optički kabel odnosno dark fiber preko kojeg ne prolazi

promet, odnosno nema nikakvog prometa, a F se trebao spojiti na kabel sa svojom mrežnom opremom i prenositi podatke svojim korisnicima. Na upit branitelja, svjedok je iskazao da je O dobio od HAKOM-a opće ovlaštenje sukladno čl.31. i 32. Zakona o elektroničkim komunikacijama kojim je ovlašten davati u najam elektroničku komunikacijsku mrežu ili vodove. Na daljnje pitanje branitelja, svjedok je iskazao da nije izvršio uvid u ugovor između O i D, te je sam O naveo kako se nalazi u ugovornom odnosu sa C, te smatra nepotrebnim izvršiti uvid u navedeni ugovor, kao i samo pitanje koje je nevažno za vođenje ovog postupka. Nadalje, svjedok je odgovorio kako je O iskazao da ugovorni odnos između F i C predstavlja poslovnu tajnu za O i C, međutim uvjeren je da navedena činjenica nije od utjecaja za ovaj postupak. Na daljnji upit branitelja da pojasni kako bi se utjecalo na tržišnu utakmicu da je F odgovorio HT-u sa traženim podacima, svjedok je iskazao da je HT operator sa značajnom tržišnom snagom pa bi onemogućavanje pristupa drugim operatorima stvorio monopol i spriječio tržišnu utakmicu na tom tržištu uništavajući male operatore. Na daljnji upit branitelja je li mu poznato da bi O tražio od D dozvolu za dostavom traženih podataka, svjedok je iskazao da za ovaj postupak navedeno nije bitno jer traženi podaci nisu propisani Standardnom ponudom po kojoj su trebali postupati. Na pitanje bi li okr. bio u prekršaju da ne postoji ugovorni odnos između C i C, svjedok je iskazao da bi za takav odgovor trebao obaviti nadzor u kojem bi utvrdio sve važne činjenice. Iako je branitelj okr. zatražio od svjedoka pojašnjenje razlike između korisnika, operatora korisnika i infrastrukturnog operatora, isti je iskazao da se radi o općim pojmovima reguliranim Zakonom o elektroničkim komunikacijama. Nadalje, svjedok je iskazao kako je nakon obavljenom inspeksijskog nadzora iznio utvrđene činjenice a Odjel pravnih poslova utvrđuje pravnu kvalifikaciju utvrđenih nepravilnosti. Na daljnje pitanje branitelja okr. svjedok je iskazao kako je tijekom inspeksijskog nadzora komunicirao sa F

i HT-om i to putem elektroničke pošte, dok sa O nije komunicirao, jer su uz zahtjev za pokretanje inspekcijskog nadzora priložili dokaze koji su bili dostatni za postupanje.

Nadopunio je iskazivanje na glavnoj raspravi 30.03.2022. godine na način da je na upit suda, svjedok je iskazao da podaci o kabelu, niti te poziciji niti u kabelu nisu potrebni a kako je to određeno i Standardnom ponudom, navodeći da HT, poštujući Standardnu ponudu ne smije utvrđivati zakonitost postavljenih kablova preko kojeg će se pružiti usluga. Na upit ovog suda na koji način s obzirom na količinu optičkih niti unutar kabla i samih kabela HT može pronaći niti i spojiti se na njih a radi uspostave usluge međupovezivanja, svjedok je iskazao da se u konkretnom slučaju radi o situaciji da je O trebao položiti svoj svjetlovodni kabel koji ima u sebi više niti u DTK, a tada bi iznajmljivao F niti iz tog kabla. Na daljnji upit ovog suda tko provjerava je li neki kabel reguliran i sukladan pravilima, svjedok je iskazao da je HAKOM nadležna institucija za provjeravanje je li neki operator ovlašten davati u najam infrastrukturu. Pojasnio je da u konkretnom slučaju O nije niti položio svoj kabel u DTK pa stoga nije bilo ni potrebe provjeravati je li neki kabel reguliran sukladno pravilima.

Na upit branitelja okrivljenika, svjedok je iskazao da je O imao općeniti ugovorni odnos sa D, ali ne vezano za lokaciju Kruge-Selska pa je stoga O i tražio od HT-a da položi svoj kabel radi spajanja lokacije Kruge-Selska. Na upit branitelja, svjedok je iskazao da je prije par dana vidio ugovor između O i D. Na upit branitelja zbog čega nije dopušteno pitati za podatke o kabelu koji zapravo nije ni postavljen, svjedok je iskazao da u Standardnoj ponudi nije propisana mogućnost da se traže ovakvi podaci te HT nije nadležan zahtijevati takve podatke nego je to u nadležnosti HAKOM-a. Na daljnji upit branitelja kako je u konkretnom slučaju trebao HT postupiti, svjedok je iskazao da je HT trebao poštivati propisane uvjete iz Standardne ponude, a koji propisuju davanje pristupa svojoj DTK. Nadalje je svjedok iskazao kako se O žalio HAKOM-u da nije uspio ostvariti pristup svojih kablova u DTK, a iz mailova je vidio kako se i F žalio HAKOM-u što nije ostvario ugovorenu uslugu sa O, a budući je proteklo 75 dana otkada je O zatražio pristup od HT-a u DTK, a isti nije dobio, F je bio primoran sklopiti ugovor sa HT-om i na taj način je HT izbacio O kao malog operatora iz tržišnog natjecanja budući O nije mogao pružiti usluge najma F jer nije dobio pristup u DTK. Nakon provedenog inspekcijskog nadzora i donesenog rješenja F nije raskinuo ugovor sa HT-om već je i dalje nastavio koristiti usluge sa HT-om. Na upit branitelja tko je zatražio uslugu međupovezivanja od HT-a, svjedok je iskazao da je F zatražio uslugu najma niti od O, a uslugu međupovezivanja je O tražio od HT-a. Nadalje, svjedok je iskazao da se ne sjeća je li F zatražio raskid ugovora prije proteka od 75 dana ili poslije, ali ukazao je da su to činjenice vidljive u spisu. Na upit branitelja, svjedok je iskazao da se ne može sjetiti je li HT obavijestio HAKOM da je F pružio uslugu, ali je pridodao da su ti podaci vidljivi iz dokumentacije. Kada je branitelj postavio pitanje u svezi prava puta uz potvrdu o pravu puta izdanu od HAKOM-a, svjedok je iskazao da se u konkretnom slučaju ne raspravlja o pravu puta i da to nije predmet ovog postupka. Na daljnji upit branitelja je li neki operator korisnik može spojiti svoje niti u kolokacijski prostor HT-a bez sklapanja ugovora sa HT-om, svjedok je iskazao da je za navedeno potrebno sklopiti ugovor a kako bi operator korisnik spojio svoje niti u kolokacijski prostor HT-a. Na upit ovlaštenog predstavnika okrivljenika kako spojiti niti bez tehničkog podatka o poziciji niti u kabelu, a s obzirom na mnoštvo niti u

kabelu, što su vizualno predočili fotografijom 1 svjedok je iskazao da su uvjeti za spajanje niti propisani Standardnom ponudom. Predstavnicu tužitelja je na postavljeno pitanje prokomentirala kako se radi o pravnom pitanju, a ne o tehničkoj stvari kako se spojiti na niti te je navela da ukoliko podaci koji su potrebni za spajanje na niti nisu u skladu sa Standardnom ponudom, HT ima mogućnost tražiti izmjenu Standardne ponude od HAKOM-a, međutim to ni dalje nije učinio. Na upit ovlaštenog predstavnika okrivljenika, svjedok je iskazao da je O tražio međupovezivanje od HT-a između Kruge Selska da bi iznajmio svjetlovodne niti F za pružanje usluga svojim korisnicima.

11.16. Svjedok je u ponovljenom postupku, a nakon propisnog upozorenja iskazao da ostaje kod iskaza iznesenog na glavnoj raspravi dana 04.02.2021. godine. U istom je naveo da je u sporno vrijeme bio direktor Sektora veleprodaje, te nije sudjelovao u komunikaciji sa F već je s istima komunicirao - koji se nalazi na radnom mjestu prodajnog predstavnika tzv. KAM-a. U ovaj se predmet uključio tek kada su dobili rješenje HAKOM-a, nakon provedenog inspekcijskog nadzora, u svezi usluge međupovezivanja sa udaljenom kolokacijom, obzirom je F tražio međupovezivanje sa Rijekom i Zagrebom. F je izvijestila HT da u Rijeci imaju svoj kabel, te da su u Zagrebu prisutni u A (to je prostor u kojem oni imaju svoju točku prisustva – na lokaciji Selska), pa su trebali uslugu međupovezivanja između te točke sa Krugama . F ih je izvijestio da su iznajmili par niti svjetlovodnog kabela od OI. Za ovo međupovezivanje primijenjena je Standardna ponuda koja propisuje ugovorno reguliran uvučen i položen prijenosni kabel te spojeni unutarnji prijenosni kabel iz pravca kolokacijske sobe s vanjskim prijenosnim kabelom prema lokaciji korisnika, odnosno u ovom slučaju A . Do spora je došlo kada operator F nije želio HT-u dati poziciju kabela niti oznaku istog, niti podatak je li isti ugovorno reguliran, iako je to određeno Standardnom ponudom. Predstavnicu tužitelja je iskazala da navedene podatke nije odbio dati F, već O, međutim, svjedok je naglasio kako su mu podaci poznati iz prepiski, iz kojih je zaključio kako je F odbio dati HR-u navedene podatke.

Na upit branitelja odnosi li se zahtjev za ugovornu reguliranost samo u odnosu na kolokacijski prostor ili i za trasu od točke prisustva korisnika do kolokacijskog prostora, svjedok je iskazao da se prijenosni kabel proteže od kolokacijske sobe do točke prisustva iz koje operator radi međupovezivanje, te da je to propisano Standardnom ponudom. Na upit branitelja koliko operatora ima ugovorno regulirani prijenosni kabel na toj trasi, svjedok je iskazao da se za cijelu trasu ne može očitovati, ali da u tom glavnom zdcenu na Krugama, za koju HT ima potvrdu o pravu puta, ima šest operatora reguliranih sa infrastrukturnim operatorom odnosno HT-om, te je sa svima njima F mogao sklopiti ugovor o najmu svjetlovodnog kabela. Svjedok je iskazao da potvrdu o pravu puta izdaje HAKOM, međutim, HT može pitati operatora je li kabel ugovorno reguliran. Na upit branitelja svjedok je iskazao kako se potvrda o pravu puta izdaje samo jednom infrastrukturnom operateru na jednoj elektroničkoj telekomunikacijskoj infrastrukturi (EKI), a radi se o opće poznatoj činjenici svim operaterima. Na upit branitelja svjedok je iskazao da mu nije poznato da bi se navedeno povezivanje uvjetovalo bilo kakvim zahtjevima ili prisilom F.

Na upit predstavnice tužitelja je li podatak o položaju optičkih niti koji je HT tražio od F neophodan podatak, te uobičajena praksa, svjedok je iskazao da temeljem tog podatka izrađuju tehničko rješenje za spajanje, a na ponovljeni upit radi li se o uobičajenoj praksi o traženju tih podataka prema drugim operatorima, svjedok

je iskazao da se ne može očitovati, jer da to ne zna. Na upit predstavnice tužitelja tko tumači Standardnu ponudu i tko ocjenjuje opravdanost zahtjeva za međupovezivanje, svjedok je iskazao kako je "KAM" glavni kontakt za sve operatore, on ordinira sve aktivnosti i prema kupcima i unutar kompanije, te on primjenjuje Standardnu ponudu koja je napisana, pa mu nije potrebno još neko tijelo koje bi tumačilo već napisanu Standardnu ponudu. Na upit predstavnice tužitelja da protumači gdje se u članku 2.3. Ponude za kolokacijske usluge navodi pravo HT zahtijevati takve podatke, svjedok je ukazao na stranu 6 alineja 3 gdje je navedeno "ugovorno reguliran, uvučen i položen prijenosni kabel, te spojeni unutarnji prijenosni kabel iz pravca kolokacije s vanjskim prijenosnim kabelom prema lokaciji operatora korisnika."

Predstavnica tužitelja se očitovala na iskaz svjedoka navodeći da navedena odredba 2.3. ni u kojem slučaju ne daje pravo HT provjeravati na koji način operator korisnik koristi DTK kako bi svojim kabelom došao do točke spajanja s mrežom HT-a, da predmetna odredba propisuje obvezu da kabeli operatora korisnika koji se koriste unutar kolokacijske sobe moraju biti u skladu sa standardnom specifikacijom HT-a, čak štoviše ponuda za kolokacijske usluge u navedenom članku dopušta da operator korisnik koristi vlastiti vod ili vod HT za ostvarivanje usluge međupovezivanja.

Branitelj okrivljenih se referirao na iskaz predstavnice tužitelja navodeći kako je HT donio Standardnu ponudu koju je HAKOM odobrio, pa se postavlja pitanje kako je moguće da je HAKOM odobrio dokument koji je podložen različitim tumačenjima. Nadalje, smatra da HT nije provjeravao, a kako je to predstavnik tužitelja istaknuo. Naglasio je kako je Standardnom ponudom propisano da kabel mora biti ugovorno reguliran, a budući da inspektor i ovlašteni tužitelj tvrde da mora biti ugovorno reguliran samo u kolokacijskom prostoru, upitno je zašto onda isto nije tako propisano pa stoga smatra jedino logično tumačenje da kabel mora biti ugovorno reguliran od točke prisustva do točke spajanja. Svjedok je iskazao kako je na stranici 4 određeno da kabel koji povezuje prijenosnu opremu (tehnologiju) operatora korisnika u kolokacijskoj sobi i električnu komunikacijsku opremu operatera korisnika u objektu operatera korisnika namijenjen za postavljanje vodova za međupovezivanje.

Predstavnica tužitelja je iskazala da problem nije u Standardnoj ponudi nego u tumačenju iste, pa je istu prepustila sudu da ocijeni je li HT preširoko protumačio odredbe Standardne ponude. Na upit predstavnice tužitelja koliko vremena i novca treba malom operatoru da pribavi HT-u neophodne podatke za uspostavu međupovezivanja, a kako bi konkurirao HT-u, u smislu da HT ne preuzme navedene usluge, svjedok je iskazao da mali operator treba dostaviti samo oznaku kabela i dokaz da se radi o ugovorno reguliranom kabelu, a u Standardnoj je ponudi napisana cijena, odnosno definirani su svi troškovi za uslugu međupovezivanja, te je pridodao kako je od podnošenja zahtjeva Standardnom ponudom propisan rok od 75 dana za uspostavu usluge međupovezivanja, a nakon čega kreću penali. Na upit predstavnice tužitelja svjedok je iskazao kako nema saznanja ima li HT spor sa Gradom Zagrebom oko vlasništva nad kabelskom kanalizacijom.

U dopuni svojeg iskaza na glavnoj raspravi od 21. travnja 2022. godine, svjedok je iskazao kako kabel mora biti ugovorno reguliran odnosno identificiran što znači da treba sadržavati podatke o tome gdje počinje kabel, gdje završava, tko je njegov vlasnik, tko ga je postavio, tko odgovara za taj kabel te postoje i atesti o sukladnosti sa propisima. Navedeni set podataka se razmjenjuje u trenutku kada se ugovorno regulira kabel. S navedenim podacima, kabel je jednoznačno određen, odnosno identificiran. Naglasio je kako se neidentificirani kabel ne smije spojiti na mrežu. Navedeno definira Standardna ponuda sukladno je pravilima struke

te je i sukladno zdravom razumu. Na upit predstavnice tužitelja je li kabel s kojim je F.

sada spojen, reguliran od HT-a onako kako su tražili od drugih operatora, te imaju li ugovor sa DTK-om, svjedok je iskazao da je HT vlasnik DTK te da imaju pravno reguliran odnos. Svjedok je ponovno naglasio da kabel mora biti ugovorno reguliran, uvučen i položen, a na upit predstavnice tužitelja je li potreban podatak o trasi kojom kabel prolazi, svjedok je odgovori da im ovaj podatak nije potreban ali da moraju znati gdje kabel počinje i gdje završava i tko je vlasnik tog kabela zbog sigurnosnih razloga, a isti su određeni Standardnom ponudom. Predstavnicu tužitelja predočila je svjedoku e-mail korespondenciju od 15.10.2018. godine iz koje je vidljivo da se traže podaci o trasi kojom prolazi kabel. Svjedok je nadopunio svoj navod iskazujući kako je iz korespondencije vidljivo pojašnjenje zbog čega se navedeni podatak traži odnosno da bi se mogao provjeriti u bazi podataka. Na daljnji upit predstavnice tužitelja zbog čega je HT-u potreban podatak o trasi kojom prolazi kabel, isti je iskazao da je navedeni podatak potreban da bi se identificirao kabel, odnosno da li kabel prolazi po kabelskoj kanalizaciji za koju HT ima potvrdu o pravu puta. Nadalje je iskazao kako HAKOM dodjeljuje pravo puta jednom infrastrukturnom operatoru za trasu, odnosno u konkretnom slučaju HT je dobio pravo puta na navedenoj trasi što znači da je HT infrastrukturni operator koji održava kabelsku kanalizaciju te svi kabeli u toj kanalizaciji trebaju biti identificirani i reguliran na način kako je to HAKOM propisao Pravilnikom. Predstavnicu tužitelja prigovorila je navedenoj tvrdnji svjedoka a posebno navedenoj konstataciji obzirom gotovo cijela infrastruktura HT-a nije regulirana, a za uslugu međupovezivanja traži podatak o trasi što predstavlja apsurd. Branitelj okr. prigovorio je konstataciju tužitelja navodeći kako ista nije točna i relevantna te kako ju tužitelj ničime ne potkrepljuje, obzirom da unatoč vremenu, nisu dostavljeni dokazi važni za ovaj predmet. Branitelj je ukazao na drugi e-mail iz navedene korespondencije od 15.10. 2018., iz kojeg jasno proizlazi kako je odluka F.

hoće li imati svoj kabel ili će iznajmiti kapacitet od drugog operatora. Svjedok je napomenuo kako se na mrežu ne može spojiti bilo kakav kabel, odnosno da se ne može spojiti neidentificiran, nepoznat kabel, jer ulaskom u telekomunikacijsku mrežu HT-a na kojoj se nalazi više od 3.000.000 korisnika odnosno navedeno predstavlja sigurnosno pitanje. Na upit predstavnice tužitelja svjedok je iskazao da mu nije poznato ima li HT spor sa Gradom Zagrebom oko vlasništva nad kabelskom kanalizacijom, ali mu je poznato da ima potvrdu o pravu puta na Krugama, a što je predmet ovog postupka. Na daljnji upit, svjedok je iskazao da predmetni kabel završava na opremi F na jednoj strani (ovo zaključuje logički jer o tome nema podataka, jer isti nije identificiran budući da isti ne postoji), a na drugoj strani na opremi HT-a. Svjedok je iskazao da Standardnu ponudu piše HT, a istu odobrava HAKOM, međutim tužiteljica je ispravila navedeni svjedokov navod naznačivši kako HAKOM ne odobrava Standardnu ponudu već može staviti na istu primjedbu koja je obvezujuća. Pridodala je da Standardna ponuda vrijedi od 2013. godine te primjećuje kako bi HT morao ispraviti navod "ugovorno reguliran kabel" da je to HAKOM tražio. Nadalje, svjedok je iskazao kako HT može u bilo kojem trenutku tražiti izmjenu Standardne ponude ukoliko uoči manjkavost i nedostatke, a HAKOM navedeno mora odobriti. Svjedok je iskazao da u konkretnom slučaju HAKOM nije tražio izmjenu Standardne ponude, a kada bi ju zatražio, HAKOM pokreće postupak izmijene. Na upit branitelja, svjedok je iskazao kako u obavljenom inspekcijskom nadzoru nije konstatirano da kabel nije bio postavljen. Napomenuo je da bez postavljenog, položenog kabela se ne može niti ostvariti usluga međupovezivanja. Na upit branitelja, svjedok je iskazao da do sada nisu imali slučajeve da im operatori ne bi dostavili podatke o kabelu, jer se u

tom slučaju ne bi mogli povezati. Nadalje je iskazao kako u konkretnom slučaju HT nije imao nikakav izravan odnos sa O , a to mu je poznato iz prepiske koju je vidio. Usput je iskazao kako je direktor O bio nekada predsjednik Vijeća za telekomunikacije. Na upit predstavnice tužitelja jesu li u zahtjevima za međupovezivanje u drugim predmetnima tražili podatke o trasi kojom prolazi kabel i položaj niti, svjedok je iskazao da nije imao situaciju da ne bi dobili podatke o kabelu, pridodavši kako je F također dao potrebne podatke za trasu u Rijeci. Svjedok je ponovio kako kabel mora biti ugovorno reguliran, uvučen i položen, jer je samo na taj način isti identificiran. Naglasio je da u Standardnoj ponudi nije navedeno da bi trebao biti ugovorno reguliran samo unutarnji kabel odnosno kabel u kolokacijskom prostoru, a što nije logično.

11.17. U svezi podneska okr. od 25.03.2022. godine predstavnica tužitelja je iskazala svoje negodovanje zbog slika kabela koje je okr. dostavio u prilogu istog, smatrajući isto neuvjerljivim i apsurdnim proizvoljno slikati kabele bez navođenja o kojim se kabelima radi. Naime, u konkretnom se slučaju govori o ozbiljnom narušavanju tržišne utakmice, tako da dostavljanje proizvoljnih fotografija bilo kakvih kablova smatra neprihvatljivim, jer je ključno u konkretnom slučaju da okr. nije smio tražiti od korisnika podatke o položaju optičkih niti unutar kabela niti podatak o trasi kojim kabel prolazi a što sve proizlazi iz Standardne ponude za usluge međupovezivanja i ponude za kolokacijske usluge. Naime, Standardna ponuda je dokument kojeg "od riječi do riječi" sastavlja HT, a HAKOM stavlja ili ne stavlja primjedbe, te kojeg HT može u svakom trenutku izmijeniti. Obzirom da je i okr. jasno da ne postoji pravna osnova njegovog postupanja, a tvrdi da su mu ti podaci bili nužni za uslugu međupovezivanja, nameće se vrlo jednostavno pitanje kako to da HT od 2013. nije zatražio izmjenu Standardne ponude, kad HT na dnevnoj bazi komentira standardne ponude ali po ovom pitanju nije tražio mišljenje HAKOM-a. Nadalje, smatra kako okr. obvezvrijeđuje prekršaj navodeći da se radi o cca 1000 kuna mjesečnih prihoda koje je okr. mogao dobiti da je oteo klijenta O Time ponovno okr. paušalno navodi netočne iznose ali čak neovisno o iznosu, radi se o postupanju koje je nedopušteno zbog narušavanja tržišne utakmice, a okr. ovakvim postupanjima ne ide za tim da bi mogao biti kažnjen visokim kaznama, jer se nažalost ne uspiju sva takva postupanja sankcionirati. Stoga smatra smiješnim temeljiti svoju obranu "...zašto bi netko napravio nešto nezakonito za što mu prijetje iznimno visoke novčane kazne", zato jer se nada da će mu isto proći kao i u ranijim postupcima.

Na navedeno očitovanje, branitelj okr. je iskazao kako je dostavio slike kabela svjetlovodnih niti uz podnesak, naznačivši da se nije mogao očitovati radi li se o istim kablovima kad sporni kabel nikada nije ni postojao. Stoga smatra da tržišna utakmica nikako nije mogla biti narušena jer O nije uopće imao uvjete pristupiti utakmici. U odnosu na Standardnu ponudu, teza HAKOM-a je promašena upravo jer je HAKOM trebao staviti primjedbe na Standardnu ponudu za slučaj da je smatrao da ugovorna reguliranost nije dovoljno određena. Postavlja se pitanje zašto bi HT mijenjala Standardnu ponudu kada je ista potpuno jasna i kada nikada nije imao problema niti s jednim drugim korisnikom do tada. Okr. ne temelji svoju obranu na novčanim iznosima već samo u jednom kratkom dijelu svoje obrane ukazuje na apsurdnost pozicije ovlaštenog tužitelja s obzirom na novčane iznose kazne.

U odnosu na podnesak okr. kojem se okr. reflektira na iskaz svjedoka, predstavnica se tužitelja očitovala na glavnoj raspravi navodeći kako je obrana izokrenula iskaz svjedoka te ga banalizirala a na podnesak okr. od 20.04.2022. godine smatra da su navodi potpuno irelevantni i apsurdni jer se radi o prekršaju počinjenom 2018. godine.

Branitelj okr. je uz svoj podnesak od 14.04.2022. godine dostavio u prilogu i presudu suda kojim je sud (po mišljenju okr. kaznio okr. u tom postupku) zbog postupanja istovjetnog OI u ovom postupku, te je okr. mišljenja da upravo presuda predstavlja dokaz legalnosti postupanja HT-a, a nelegalnosti druge strane, te potvrđuje da je Standardna ponuda dobra. U svezi presude u prilogu i navoda obrane, istaknula je kako je HT operator sa značajnom tržišnom snagom te se osobito teška povreda iz čl.118.st.1.toč.3 ZEK-a odnosi na takvog operatora sa značajnom tržišnom snagom a da bi se spriječio monopol, dok iz presude proizlazi da se radi o operatoru koji nije operator sa značajnom tržišnom snagom.

11.18. Branitelj okr. je predložio da se u postupku saslušaju svjedoci na okolnost sigurnosnih aspekata i spajanja nepoznatih kabela, na okolnosti postupanja okr. po zahtjevu F kao i direktor F na istu okolnost i na okolnost komunikacije sa okrivljenikom, obzirom su isti imali neposredne veze s ovim predmetom te su zbog toga iznimno važni. Nadalje, predložio je saslušanje na okolnost izrade standardnih ponuda i komunikacije sa stručnim službama HAKOM-a na temu tumačenja standardnih ponuda i na okolnost postupanja okr. po zahtjevima konkretnog korisnika i sličnih korisnika. Uz navedene svjedoke i vještačenje po vještaku telekomunikacijske struke smatraju neophodnim radi utvrđivanja jesu li zahtjevi okr. bitni za uspostavu zatražene usluge.

11.19. Predložene dokazne prijedloge sudac je odbio s obzirom da su sve činjenice važne za odlučivanje u ovoj pravnoj stvari u potpunosti utvrđene te nisu sporne. Ispitivanjem predloženih svjedoka na okolnosti tumačenja Standardne ponude i međusobne komunikacije okr. i F nepotrebno bi se odugovlačio postupak, a ušlo bi se u sferu stručno-tehničkih izvedbi traženih usluga što svakako nije predmet ovog postupka, obzirom se u ovom postupku utvrđuje je li okr. nepotrebним podacima koji nisu u njezinoj nadležnosti, prekršila regulatorne obveze pristupa, nediskriminacije i transparentnosti.

11.20. U završnoj riječi predstavnik tužitelja iskazao je kako je iz svih provedenih dokaza razvidno da je HT uvjetovao F uslugu međupovezivanja podacima koji nisu nužni za pružanje veleprodajne usluge, podižući time troškove i trošeći vrijeme postojećih i potencijalnih konkurenata na veleprodajnom i maloprodajnom tržištu HAKOM-u nije za cilj kažnjavanje operatora nego poštivanje propisa i tržišne utakmice na tržištu telekomunikacija. U konkretnom predmetu budući se sve svodi na pravnu ocjenu tumačenja Standardne ponude, istu prepuštaju sudu, a mišljenja su kako navedene podatke HT nije bio ovlašten tražiti, odnosno da je traženje navedenih podataka HAKOM prepoznao kao jednu od prepreka razvoju tržišnog natjecanja u poglavlju 6 dokumenta Analize tržišta veleprodajnog završavanja poziva u vlastitoj telefonskoj mreži koja se pruža na fiksnoj lokaciji i temeljem koje su HT kao operatoru sa značajnom tržišnom snagom određene regulatorne obveze pristupa, nediskriminaciji i transparentnosti. Inspektor je utvrdio da je HT uvjetovao F navedene podatke, navodeći da je zbog toga raskinut ugovor sa O i sklopljen ugovor sa HT-om. Slijedom navedenog, ovlašteni tužitelj je predložio da sud okrivljenoj pravnoj osobi izrekne kaznu sukladno Zakonu o elektroničkim komunikacijama.

11.21. Branitelj okrivljenika je u završnoj riječi iskazao da je okr. tijekom postupka dokazao da nije počinio prekršaj koji mu se stavlja na teret. Cjelokupni činjenični opis prekršaja kako ga navodi ovlašteni tužitelj je netočan, nedokazan i neistinit. Ponovio je da je ugovorna reguliranost kabela stavka propisana Standardnom

ponudom i ponudom za kolokacijske usluge kojima ovlašteni tužitelj nikada nije prigovorio te je stoga okr. imao svako pravo zahtijevati zatražene informacije. Dapače, bez podataka o kabelu i poziciji niti okr. nikako ne može pružiti uslugu međupovezivanja, Isto proizlazi i iz odredbi čl.11. i 16. st.10. Pravilnika o načinu i uvjetima pristupa i zajedničkog korištenja elektroničke komunikacijske infrastrukture i druge povezane opreme koji je donesen od strane samog ovlaštenog tužitelja. Bez tih podataka ne može se napraviti tehničko rješenje. Ne samo to a kako proizlazi iz iskaza svjedoka , okr. bi ne provjeravajući kabel, potencijalno mogao ugroziti svoju cjelokupnu mrežu i virusima zaraziti sustav, a s obzirom na trenutačnu situaciju i naštetiti poziciji i ugledu RH u međunarodnim odnosima primjerice spajajući kabel sankcioniranog ruskog društva. Dakle, okr. nužno mora moći vršiti ovakve provjere jer kada isto ne bi smio činiti, potencijalno bi ugrožavao nacionalnu sigurnost, nacionalne interese i sigurnost podataka većine ljudi koje se nalaze kako u ovoj prostoriji tako i velike većine Hrvatskih građana. Navodi kako je usluga pružena korisniku u roku od 75 dana od podnošenja zahtjeva, a što proizlazi iz očitovanja samog korisnika koji je dostavljen uz optužni prijedlog i koji je dostavljen inspektoru tijekom inspekcijskog nadzora pa već samo zbog te činjenice, okr. ne može biti kriv za prekršaj koji mu se stavlja na teret. Nadalje, promašena je teza ovlaštenog tužitelja da je okr. postavljanjem navodno nedozvoljenih pitanja otežao spajanje na njegovu mrežu. F je odmah mailom dostavio okr. podatke o poziciji niti u kabelu u Rijeci, a radilo se je o poslu od nekoliko minuta. Reakcija Ol koji je odmah digao prijavu protiv okr. umjesto da mu dostavi poziciju niti za što mu je trebalo par klikova mišem, kao što je F učinio, ukazuje na to da Ol cijelo vrijeme postupka u lošoj vjeri i vrlo vjerojatno protuzakonito. Uz to sam je inspektor izjavio da sporni kabel uopće nije bio ni postavljen, prema tome okr. nije ni mogao pružiti zatraženu uslugu samim time bilo kakvim postupanjem nije mogao narušiti tržišnu utakmicu niti diskriminatorno postupati jer se usluga u svakom slučaju nije mogla pružiti. Naposljetku iz provedenih dokaza proizlazi da je F imao niz mogućnosti zasnivanja ugovornih odnosa sa drugim operatorima koji imaju položene kabele i legalno koriste potrebnu infrastrukturu. Prema tome nije postojala nikakva namjera kao ni nehaj iza navodne radnje prisile okr. Nadalje, kako okr. nikada nije uvjetovao F da bi morao imati ugovorni odnos isključivo sa okr. niti ga je prisilio na takav ugovorni odnos, već je okr. jedino tražio način kako spojiti kabel na svoju mrežu, predložili su da ga naslovni sud oslobodi od krivnje.

12. Na temelju ovako provedenog dokaznog postupka, analizirajući obranu ok. i sve provedene materijalne dokaze kako one koje terete okr. tako i one koje mu idu u korist, sukladno čl. 88. Prekršajnog zakona ovaj sudac smatra činjenično stanje u potpunosti utvrđeno.

13. Temeljem provedenog postupka, nesporno proizlazi da je F podnio okrivljeniku, koji je operator sa značajnom tržišnom snagom, zahtjev za uspostavom međupovezivanja sa centralom HT. Nadalje, nesporna je činjenica da je okr. tražio informacije od operatora korisnika o predmetnom kabelu, poziciji niti unutar kabela i podatke o trasi kojom prolazi kabel. Također je nesporno da okr. nije pružio traženu uslugu F za uspostavom međupovezivanja sa centralom HT spajanjem na optičke niti Ol (koje je F od njih iznajmila), te da je raskinut ugovor između F i Ol, odnosno da je zaključen ugovor između F i okr. Predmet ovog postupka bilo je utvrditi je li okr. za uspostavu usluge međupovezivanja bio ovlašten tražiti gore navedene podatke od F ili se radi o

neopravdanim zahtjevima okr. prema tvrtki F, da im dostavi navedene podatke, čime su uvjetovali njihovo međupovezivanje odnosno onemogućili spajanje na optičke niti O

Obrana je okr. u cijelosti osporavala prekršaj koji se okr. stavlja na teret, nastojeći zorno prikazati ovom sudu kako su postavljena pitanja neophodna za pružanje usluge međupovezivanja, argumentirajući svoje navode vizualno prilažući slike kabela, niti i njihovih presjeka, a sve da bi opravdali traženje navedenih informacija kao nužnih za izradu tehničkog rješenja odnosno utvrđivanja tehničkih uvjeta međupovezivanja. Ovo prisnažuju i stručnim mišljenjem dr. sc. , redovitog profesora na Fakultetu elektrotehnike i računarstva. Nadalje, tumače kako je spor nastao između okr. i tužitelja zbog različitog tumačenja odredbi Standardne ponude i Ponude za kolokacijske usluge okr. a koji su odobreni od ovlaštenog tužitelja, a posebno oko tumačenja stavke "ugovorno reguliran, uvučen i položen prijenosni kabel te spojeni unutarnji prijenosni kabel iz pravca kolokacije s vanjskim prijenosnim kabelom prema lokaciji operatora korisnika". Ovaj sudac drži da eventualni sporovi oko tumačenja Standardne ponude i Ponude za kolokacijske usluge mogu nastati samo ako okr. koji je operator sa značajnom tržišnom snagom, zbog utjecaja i položaja na tržištu, prisvaja si pravo tumačiti iste šire od njezinog određenja, onako kako mu odgovara u konkretnom slučaju, iako bi ista trebala biti detaljno raščlanjena i u skladu s potrebama tržišta, odnosno jasno određena i transparentna svim operatorima korisnicima. Stoga prijedlozi obrane da se u konkretnom slučaju provede vještačenje i saslušaju predloženi svjedoci samo su pokušaji odugovlačenja postupka i skretanja sa činjenica važnih za ovu pravnu stvar.

Iz iskaza svjedoka te analizom Standardne ponude HT-a, proizlazi da su u istoj propisana pravila pod kojima se operator može priključiti na DTK odnosno specificirani su podaci koje HT smije tražiti od operatora korisnika da bi mu omogućio uslugu međupovezivanja. Stoga argument obrane u kojoj se poziva na "nelogičnosti svjedokove interpretacije" i to posebno da bi se ugovorno reguliran kabel odnosio samo na kolokacijsku sobu a ne na točku spajanja, pojašnjavajući kako je kolokacijska soba prostor koji je u vlasništvu okrivljenika te je jedini način da se kabel operatora korisnika priključi u kolokacijsku sobu da sklopi ugovor s okrivljenikom, zbog čega takav uvjet okr. ne bi morao postavljati, jer u kolokacijskoj sobi nije niti moguće imati ugovorno nereguliran kabel, protivan je Standardnoj ponudi i Ponudi za kolokacijske usluge Hrvatskog telekoma d.d. za potrebe međupovezivanja, kojim je definiran postupak uspostave usluge međupovezivanja.

Nadalje, objašnjenja obrane da su traženi podaci potrebni iz tehničkih razloga odnosno da bi okr. mogao detektirati kabel i na taj način pružiti uslugu, budući da zbog ogromne količine optičkih niti unutar kabela i samih kabela s nitima koji se spajaju u kolokacijsku sobu, iste ne bi mogao pronaći i spojiti ih (ako mu potencijalni korisnik ne specificira točne podatke o niti i o kojem se kabelu radi), ovaj sudac nije prihvatio jer je suprotan materijalnim dokazima odnosno Standardnoj ponudi i Ponudi za kolokacijske usluge. Nadalje, pojašnjenje kako temeljem traženih informacija mogu prepoznati kabel u svojoj tehničkoj bazi DDS i time dobivaju podlogu za izradu tehničkog rješenja, izvan je propisanih uvjeta Standardnom ponudom i Ponudom za kolokacijske usluge.

Nadalje, iz provedenih dokaza nesporno proizlazi da podatak o kabelu tj. kojom infrastrukturu isti prolazi, služi da bi se provjerila zakonitost postavljenih kabela odnosno utvrdilo radi li se o nezakonito uvučenom kabelu u njihovu infrastrukturu, dakle, o pravnoj osnovi korištenja el. kom. infrastrukture a ne zbog tehničkog rješenja.

Okolnost da operator korisnik ne smije koristiti infrastrukturu okr. koji je infrastrukturni operator, bez ugovorne reguliranosti (radi se o prekršajnom djelu operatora korisnika), ne ovlašćuje okr. da provjerava ugovornu reguliranost kabela, bez obzira što to predstavlja rutinsku kontrolu. Slijedom navedenog, tumačenje okr. kako informacije o pravnoj osnovi korištenja elektroničke komunikacijske infrastrukture nije nedozvoljeno, već je njihova dužnost kontrolirati i provjeravati tko se spaja na njegovu mrežu, neosnovan je.

Nadalje, iako ispitani svjedoci različito interpretiraju Standardnu ponudu u odnosu na članak "ugovorno reguliran, uvučen i položen prijenosni kabel te spojeni unutarnji prijenosni kabel iz pravca kolokacije s vanjskim prijenosnim kabelom prema lokaciji operatora-korisnika", obojica su suglasna da podatak o trasi kojom kabel prolazi, nije potreban za realizaciju tražene usluge. Nadalje, iz iskaza svjedoka jasno proizlazi da se navedeni podatak o trasi traži da bi se identificirao kabel, odnosno utvrdio prolazi li po kabelskoj kanalizaciji za koju HT ima potvrdu o pravu puta. Dakle, u konkretnom slučaju, okr. je traženjem nedozvoljenih podataka o trasi prekršio obvezu nediskriminacije obzirom nije osigurao istovjetne uvjete u istovjetnim okolnostima za druge operatore koji pružaju istovjetne usluge, odnosno nije pružio usluge i podatke drugim operatorima uz jednake uvjete i razinu kakvoće usluge koju osigurava za svoje vlastite usluge ili za potrebe svojih povezanih društava. Naime, budući da je okr. infrastrukturni operator (koji održava kabelsku kanalizaciju) te ima pravo puta na konkretnoj trasi, traži informacije o trasi koje mu nisu potrebne, usprkos činjenice da cijela infrastruktura HT-a nije regulirana (odnosno ne posjeduju pravo puta za sve trase), pa u situacijama kada nema potvrdu o pravu puta, spomenute informacije ne traži. Sama činjenica da na konkretnoj trasi ima pravo puta, okr. ne može osnažiti da zahtjeva podatke za koje nije ovlašten, čime je nesporno da je prekršio regulatorne obveze iz izrijeka ove presude. Nadalje, podaci o predmetnom kabelu služe okr. radi provjere jesu li isti zakonito postavljeni, čime si nedopustivo pribavlja ulogu koja je pridržana ovlaštenom tužitelju čija nadležnost i djelokrug je propisana Zakonom o elektroničkim komunikacijama i drugim zakonima koja ulaze u područje zaštite ove materije. Nadalje, provjeravajući ovlaštenja za davanje u najam infrastrukture, okr. si prisvaja ovlaštenja koja mu ne pripadaju i takvim postupanjem, onemogućavajući ili komplicirajući pristup drugim operatorima, jača svoj "vodeći položaj" i sprječava tržišnu utakmicu, odnosno konkurentnost malih operatora, određujući "pravila igre", pribavljajući si ulogu kontrolora, a što nije i ne smije biti njegova uloga već ista spada u nadležnost institucije HAKOM-a koja je nezavisna i samostalna te se brine o primjeni zakona u ovoj domeni. Iz svega iznesenog, očito je da je okr. tražeći informacije mimo propisanih i potrebnih u Standardnoj ponudi, počinio prekršaj koji mu se stavlja na teret. Navod obrana kako sporni kabel nije bio postavljen pa zbog toga okr. nije niti mogao počiniti prekršaj, ovaj sudac tumači bagateliziranjem protupravnog postupanja okr. a zbog kojeg se vodi ovaj postupak, jer je iz provedenih materijalnih dokaza nesporno: - da je F zatražila od HT uspostavu međupovezivanja sa centralom HT i to spajanjem na optičke niti Ol , - da je zaključen ugovor o najmu optičkih niti između F i Ol , - te da je zbog traženja spornih upita, raskinut ugovor između F i Ol . Dakle, suprotno obrani okr. ne radi se o konstrukciji tužitelja, koji bi okr. pripisao određena ponašanja i namjeru koja ne postoji, već o konkretnom protupravnom postupanju okr., u kojem je samovoljnim tumačenjem Standardne ponude, u svoju korist, onemogućio malim operatorima da sudjeluju u tržišnoj utakmici i time protupravno jačao svoj položaj i ovlasti.

Dakle, budući da Standardna ponuda HT nije propisala podatke o trasi i položaju kabela kao potrebne informacije za pružanje usluge međupovezivanja, sasvim je jasno da iste HT nije smio tražiti. Iskaz svjedoka [] ovaj je sudac prihvatio stručnim, nepristranim, uvjerljivim i ločnim te je isti cijenio vjerodostojnim, dok iz iskaza svjedoka [] koji je zaposlenik okr. proizlazi očita namjera opravdati postupke okr. i njegovo poslovanje. Primjedbe obrane koje se odnose na direktora O [], navodeći da se radi o nekadašnjem predsjedniku preteče ovlaštenog tužitelja, zbog čega postoji opravdana sumnja da je isti vršio pritisak na svjedoka [], ovaj sudac nije prihvatio već ih je ocijenio pomanjkanjem argumenata u obrani tim više što predmetni prekršaj doživljavaju kao "banalnu svakodnevnu situaciju". U prilog ovom ide i njihov navod "... da čak ako je zaista počinjen prekršaj, navedena povreda stvarno i činjenično mogla bi se kvalificirati kao lakša povreda ZEK-a za koju su propisane maksimalne novčane kazne, koje ne prelaze iznos od milijun kuna. U protivnom je, okrivljenik, kao operator sa značajnom tržišnom snagom, kojem je određen niz regulatornih obveza i koje je isti dužan poštivati, u situaciji u kojoj se i svaki najmanji propust kvalificira kao osobito teška povreda zakona i time okrivljenika stavlja u nepovoljniji položaj jer mu se time onemogućava redovito poslovanje i posljedično nanosi šteta, budući da se navedene odredbe primjenjuju samo u odnosu na okrivljenika kao operatera sa značajnom tržišnom snagom te primjenu takve odredbe nije moguće preispitati i tumačiti u odnosu na druge operatere. Moguće je da je upravo zbog upućenosti direktora O []

u ovu problematiku, prijavljena nepravilnost u postupku okr. i time procesuirano opisano protupravno postupanje okr. kojim je kao operator sa značajnom tržišnom snagom prekršio regulatorne obveze pristupa, nediskriminacije i transparentnosti. Nadalje, navod obrane kako je okr. mogao dobiti cca 1000 kn mjesečnih prihoda da je oteo klijenta OI [] (a zašto bi okr. napravio nešto nezakonito za što mu prijete visoke novčane kazne), te da se svaki i najmanji propust okrivljenika kvalificira kao osobito teška povreda zakona i time onemogućava redovito poslovanje i posljedično nanosi šteta okrivljeniku, sasvim je neutemeljen te suprotan ocjeni dokaza koje su prethodno elaborirane.

14. Prema tome, kako iz Standardne ponude HT i Ponude za kolokacijske usluge proizlazi da kabeli operatora moraju biti u skladu sa standardnom specifikacijom HT-a, upit o pravnoj osnovi korištenja elektroničke komunikacijske infrastrukture predstavlja nezakonit upit, te se istim uvjetuje usluga međupovezivanja. Nadalje, iz navedenih ponuda (čl.3. i 1.3. Standardne ponude i čl.2.3 Ponude za kolokacijske usluge) a kojima su određeni uvjeti za uspostavu usluge međupovezivanja, proizlazi da traženi podaci nisu potrebni za izradu tehničkog rješenja, odnosno radi utvrđivanja tehničkih uvjeta međupovezivanja, jer traženi podaci okr. ne trebaju da bi mogli F [] spojiti na svoju opremu koja je potrebna za međupovezivanje, pa je očito da je okr. svojim neopravdanim zahtjevima za dostavom informacija od F [], a koji nisu nužni za davanje usluge međupovezivanja, koristi svoj tržišni položaj na štetu malih operatora, odnosno onemogućuje pristup drugim operatorima stvarajući monopol i sprečavajući tržišnu utakmicu na tržištu, čime je prekršio regulatorne obveze pristupa, nediskriminacije i transparentnosti koje su mu na tržištu veleprodajnog završavanja poziva u vlastitoj javnoj telefonskoj mreži koja se pruža na fiksnoj lokaciji određene čl. 58., 59. i 61. Zakona o elektroničkim komunikacijama.

15. Slijedom svega navedenog, budući je okr. postupio suprotno odredbi čl.118.st.1.toč.3. Zakona o elektroničkim komunikacijama, trebalo ga je proglasiti

krivim. Iako je u međuvremenu stupio na snagu novi Zakon o elektroničkim komunikacijama (NN 76/2022), u kojem postoji pravni kontinuitet prekršaja zbog kojeg se vodi ovaj postupak, primijenjen je Zakon o elektroničkim komunikacijama koji je bio na snazi u vrijeme počinjenja prekršaja, jer je blaži za počinitelja. .

16. Za prekršaj iz čl. 118.st.1. toč.3. Zakona o elektroničkim komunikacijama za pravnu osobu je propisana novčana kazna u iznosu od 1% do najviše 10% ukupnog godišnjeg bruto prihoda od obavljanja djelatnosti elektroničkih komunikacijskih mreža i usluga, ostvarenog u godini počinjenja prekršaja a koji je utvrđen službenim financijskim izvješćima za tu godinu. Već iz zakonom propisanog postotka za određivanje novčane kazne, sasvim je jasno da se radi o najtežim prekršajima koji su izuzeti od ograničenja maksimalne novčane kazne propisane čl. 33.st. 7. i 8. Zakona o prekršajima, odnosno potvrđuju da se radi o osobito teškoj povredi Zakona o elektroničkoj komunikaciji čija težina zahtjeva primjerenu prekršajnu sankciju, obzirom na društvenu opasnost djela. Ovlašteni tužitelj Sudu je dostavio podatke o vrijednosti ukupnoga godišnjeg bruto prihoda ostvarenog u godini, te je Sud uzeo navedene podatke jer je u toj godini i prekršaj počinjen.

17. Prilikom odlučivanja o visini kazne koju valja izreći okr. pravnoj osobi sud smatra, budući je okr. pravna osoba već prekršajno kažnjavana za prekršaje iz oblasti ovog Zakona (a kako to proizlazi iz prekršajne evidencije), da je izrečena novčana kazna u iznosu od % ukupnoga godišnjeg bruto prihoda (koje prema izvješću o iznosu ukupnog godišnjeg bruto prihoda iznosi kn), pogodna da se ostvari kako opća tako i posebna svrha izricanja prekršajnih sankcija.

18. Odluka o troškovima prekršajnog postupka temelji se na citiranim zakonskim odredbama, a visina paušala određena je prema duljini i složenosti postupka, u skladu s Rješenjem o određivanju paušalnog iznosa za troškove prekršajnog postupka (NN 18/13), kojim je paušalni iznos određen u rasponu od 100,00 do 5.000,00 kn.

Zagreb, 21. studenog 2022. godine

Zapisničar
Ivana Pavić, v.r.

Sudac
Zrinjka Matijević, v.r.

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude stranke mogu podnijeti žalbu u roku od 8 dana od dana dostave prijepisa presude. Žalba se podnosi pismeno u dva istovjetna primjerka, putem ovog Suda, bez naplate takse, na adresu: Općinski prekršajni sud u Zagrebu, Zagreb, Avenija Dubrovnik 8, pozivom na gornji broj, a o istoj odlučuje Visoki prekršajni sud Republike Hrvatske.

Za točnost otpisanka – ovlaštteni službenik

